

н о в о с т ь

НЕБА

напівлегально

половину
отримує
вуличний
продавець

ціна 4 грн

#6

Без Ознак Мистецького Життя

**Софія
Андрухович**

купуючи цей журнал, ви допомагаєте бездомним

ПРОСТО НЕБА – це незалежний вуличний журнал, який продають на вулицях Львова бездомні і тимчасово безробітні люди. Вуличні продавці купують журнал по 2 гривні за примірник і продають покупцям за визначеною ціною. Усі зароблені гроші йдуть продавцям у кишеню.

НАША МЕТА

Метою розповсюдження журналу є залучення до соціальної інтеграції людей, що стоять на узбіччі та перебувають у скрутних обставинах. Девізом **ПРОСТО НЕБА** є «Працювати, Не Жебракувати». Ми схилиємося до думки, якщо людина взялася продавати журнал, вона прагне насамперед перебудувати своє життя. Плюс це унікальна можливість гідно заробити.

ЯК ВЛАШТУВАТИСЯ НА РОБОТУ

Якщо ви бездомна чи тимчасово безробітна людина, ви можете придбати примірники **ПРОСТО НЕБА** у відповідних пунктах розповсюдження і продавати на вулицях міста. Кожен примірник коштує 2 гривні. Нові продавці отримують свої перші 10 примірників безкоштовно.

ПУНКТИ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»:
Львів-Винники, вул. Франка І., 69
Центр обліку та нічного перебування бездомних громадян:
вул. Кирилівська, 3-а

РЕКЛАМА В ПРОСТО НЕБА

Ми запрошуємо рекламодавців. Розміщення соціальної реклами та реклами, що пропагує здоровий спосіб життя, сприятиме ефективному вирішенню проблеми бідності та бездомності у м. Львові.

СПІВПРАЦЯ З ПРОСТО НЕБА

Ми завжди відкриті до співпраці як із соціально незахищеними верствами населення, так і з письменниками, художниками, фотографами та багатьма іншими, хто став на шлях проти бідності та соціальної несправедливості. Усі матеріали в журналі – добра воля дописувачів і волонтерів видання. Винагороди за подані до друку матеріали немає. Редакція лишає за собою право надіслані матеріали не рецензувати, не повертати і не погоджуватися з думкою автора.

НАШІ ПАРТНЕРИ

ПРОСТО НЕБА є членом Міжнародної мережі вуличних видань. Проект реалізує ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя» за підтримки Фонду сприяння демократії при Посольстві США в Україні. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією уряду США. Supported by the Democracy Grants Program of the U.S. Embassy in Ukraine. The views of the authors do not necessarily reflect the official position of the U.S. Government.

НАШІ КОНТАКТИ

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
79495 Львів-Винники, вул. Франка І., 69
Сторінка в Інтернеті: <http://emaus-oselya.org/>
E-mail: prosto_neba@yahoo.com
Тел./факс: 8 032 296 33 03

ЗМІСТ

Один день з життя вуличного продавця	3
Наше опитування	4
Мар'яна Соха Париж, мода і безпритульні	6
Альбіна Позднякова Секс у містах	8
Люцина Домбровська Феміністи - це ті, хто не приховує своїх поглядів	9
Без паспорту, грошей і знання мови? Гайда в Європу	10
Таня Луцькова Вихід €	12
Ольга Ільчишин Страх і ненависть пранспортної міліції	14
Олена Замойська Джерело надії для неповносправних	15
Мар'яна Соха Про львівських повій та їх клієнтів	18
Без Ознак Мистецького Життя Софія Андрухович	20
Оксана Дудко Сучасна драматургія	25
Лариса Андрієвська проНЬОГОВість	26
Огляд ЖЖ	32
рецензії КІНО-КНИГИ	34

ПРАВИЛА ПРОДАВЦІВ

1. Продавець має бути ввічливим, проявляти повагу до покупців та інших продавців.
2. Продавець продає журнал за ціною, вказаною на обкладинці.
3. Продавець не має нав'язувати покупцеві журнал, а поважати його вибір купити чи ні.
4. Продавець обов'язково мусить мати при собі посвідчення продавця.

Увага: Якщо продавець знаходиться у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, не купуйте у нього журнал.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ЛВ № 860/113 від 16.04.2008р.
Тираж – 2 000 примірників

Випусковий редактор – **Мар'яна Соха**
Дизайн і верстка – **Оксана Васьків**
Фото на обкладинці та 21-22 сторінках – **Ростислав Шпук**

Над номером працювали – **Максим «Ольга» Ліщенко,**
Грицько Семенчук

один день з ЖИТТЯ вуличного продавця

ОЛЕГ Стецишин

Мій день розпочинається по-різному. Завчасно я **НЕ планую** свій маршрут, по якому розповсюджую журнал, але я **знаю**, що насамперед відвідаю площу Ринок. Там дуже багато молоді, і що б мені **не говорили**, і як би в суспільстві не ставилися до **сучасної** молоді, **теперішнє** покоління підтримує людей, котрі через ті чи інші життєві **обставини**, зараз живуть **просто неба**.

Вибачте, що журнал «Просто неба» називаю **своїм**. **Прошу** вибачення, бо розумію, що **соціальні проблеми** – це не тільки **біль** безпритульних і біль нашої **держави**, це – **біль всього суспільства**. Я **вдячний молоді**, яка завчасно **розуміє**, що не все надруковане в журналі їм **сподобається** і що, **купуючи журнал**, вони **насамперед допомагають людині**, яка його **розповсюджує**.

Я поважаю **Вас**, мої країни, і **серце** моє **завжди** з Вами

ПРОСТО НЕБА #

Фредерік Бегбеде - Блокнот

Файл Правка Формат Вид Справка

«Мода просунулась уперед: тепер ніхто не вихваляється своїми успіхами та роботою. Усі придурюються безштаньками та ледацюгами. Невдахи опинилися на гребені хвилі в перші роки нового століття. Професійні стаханівці намагаються бути схожими на пройдисвітів, жебраків.....
.... Тепер слід носити роздовбані кроси «Adidas», футболку «Gap» із дірками, затерті джинси «Helmut Lung» і щодня голити щетину так, аби вона мала вигляд триденної. Треба також мати сальне волосся із завитками на скронях, в'язану шапчину, криву морду.....
... Чим більший у вас статок, тим більше ви повинні скидатися на бомжа. Усі прогресивні мільярдери ходять у стареньких кедах».

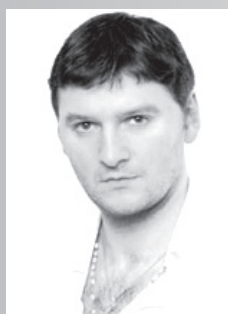
Бегбеде Ф. 14,99: Роман/Пер. з фр. М.О. Ілляшенка, О.М.Ногіної. – Харків: Фоліо, 2004. – 255с.]

Юрій Волощак, товариство "Січ"

Одна з причин безпритульності – відсутність духовного зв'язку батьків з дітьми. Буває, що бездомними стають вихованці дитячих будинків. Є категорія людей, які з дитинства звикли так жити. У нас нема суспільних структур, які б серйозно займалися безпритульними, тому вони просто мусять боротися за виживання. Натомість, серед заможних людей є дуже небагато таких, які переймаються цією проблемою. Бездомні не мають позитивного соціального зразка – ніколи не жили поряд з батьками, з родиною, яка б їх не лаяла, не била. У західних країнах, ситуація зовсім інша – ці люди можуть жити, як інші, в них забезпечені всі права, але вони не хочуть, ночують там, де воляють. Наше ж суспільство дуже бідне.

Любов Качмар, член Громадського форуму Львова:

У нашому суспільстві найбільше дискримінують дітей та пенсіонерів. Обидві ці категорії незахищені, діти зі своїм статусом «дитини», а пенсіонери, у зв'язку зі своїм віком, не можуть захистити свої інтереси. Молоді люди мають і можливості, і засоби захистити себе, а ці не можуть додатково заробити і не можуть захистити свої права, бо не мають ні коштів, ні знань. Молоді батьки мають можливість заробити на дитину – одягнути, нагодувати, а на більше, як правило, у них часу і ресурсів не вистачає.

Андрій Заліско, співак:

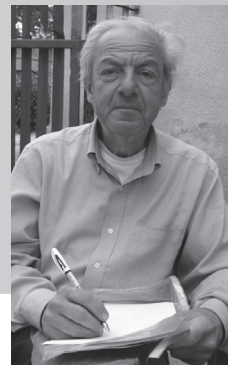
Мені шкода всіх знедолених людей: безпритульних, голодних, бідних. Є багато таких, що втратили домівку з чийсь вини. Хтось обдурив, забрав помешкання. Навіть у мене був знайомий, ведучий на концертах, він когось там прихистив, приписав у себе. А потім той «віддячив» – вигнав з власної квартири. Милостиню швидше подаю вуличним музикам, часто незрячим, які грають на якихось музичних інструментах. Мені видається, що вони не брешуть, не лукавлять. Якщо ж це просить людина, явно п'яничка, з червоним носом, пальцями, які відпадають – не думаю, щоб погодився дати їй якісь гроші. Звичайно, якщо у людини справді сталася трагедія, якась лихо, як наслідок, вона не має, де жити, живе, для прикладу, у підвалі, це одне. А якщо такий чоловік чи жінка просто не хочуть працювати, ведуть такий спосіб життя – це інше. Думаю, завжди мусить бути причина, чому людина опинилася у такій ситуації.

Женя, продавець вуличного журналу

Я ночую в нічліжці. Стараюся бути там в 7-8 вечора, щоб зайняти королівське місце – тапчан біля вікна, бо решта десь на задвірках. Зранку в 6 чи 7 годині їду на вокзал, там пересиджую, вбиваю час. Потім їду на площу Ринок журнал продавати, хоча не дуже люблю те місце. Більше по офісах ходжу. Журнал продається добре. Люди розуміють і купляють. Вчора взагалі здивований був. Стою, розмовляю з покупцем, а ззаду підходять і питають, чи можна купити журнал. Безпритульні – це люди, які зламалися і почали пити. Їм важко зупинитися, особливо, якщо вони п'ють всяке лайно.

Володимир, пенсіонер

Я колишній військовий. Маю пенсію. З жінкою прожив 28 років. Зараз маю доньку і внучку, але вони мене все кинули. Дали мені кімнатку 10 м квадратних і так я живу. Щодо проблеми бездомності, то варто було б купити пістолет і так вирішувати таку проблему. Я маю бездомних друзів і багато з них не хочуть працювати. Чому – не знаю, вже звикли напевно. От пройдіть по будь-якому ринку. Стоїть професор, огірками торгує. Чому? Тому що так легше, а гроші має ті самі і не потрібно нервів собі псувати.

Томас, художник

Яка прекрасна хмара! От сидів би і малював... Свої роботи я дарую, а не продаю. Я – самотній. Коли я малюю людину, я зразу вловлюю і душу, розумію хто вона. Все наскрізь бачу, не жартую. Інакше не можна. Найпрекрасніше – це те, чого не видно. Замало часу, замало одного життя, щоб все встигнути.

Безпритульні разом з художниками облаштували «Мистецьку фосу»

В четвер 16 липня о 10.00 ЛМГО «Музей ідей» спільно з ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя» та художниками Львова проводили екологічну толоку по облаштуванню «Мистецької фосо» («фоса» - галицька назва рову) біля стін міського «Арсеналу».

Співпраця митців та безпритульних – не випадкова. Одні з найпотужніших в минулому виробничих організацій: художньо-виробничий комбінат та кераміко-скульптурна фабрика, що були рідною домівкою для не одного покоління художників, сьогодні не функціонують. Відтак безліч митців не мають де працювати.

Передбачається, що вже восени «Мистецька фосо» стане місцем постійної діючої ярмарки «Львів – столиця ремесел», де художники та ремісники Львова і Галичини демонструватимуть та продаватимуть свої роботи.

Зі сторони «Оселі» в акції взяли участь колишні безпритульні та безробітні – мешканці спільноти; бездомні, які щочетверга приходять поїсти до Порохової вежі, а також чотири волонтери «Оселі» з Голландії.

Після цілоного дня важкої праці з-під шару трави і ґрунту знову постала стара львівська бруківка.

«Просто Неба» на футболі...

У вихідні 20-21 червня ц.р. на IV Відкритому чемпіонаті Росії з футболу серед бездомних були дощі. Проте пітерська хмарність не завадила проведенню турніру. Львівській команді «Просто Неба» довелося обіграти 3 останні команди і зайняти 9-те місце. Це також результат. Хоча, як сказав Денис Черноризький, учасник російської збірної на Першому чемпіонаті світу з вуличного футболу: «Головне – не перемога, а участь. Тому бери участь, щоби... перемогти!».

Таким чином Україна вперше представила свою команду на російському чемпіонаті. Закордонному дебюту передувала перемога збірної «Оселі» (майбутні гравці «Просто Неба») на Футбольному турнірі «Краще гол, ніж укол», що проводився між громадськими організаціями Львівської області 06 червня ц.р., а про фінансовий бік поїздки до Санкт-Петербургу подбала ГО «Народна допомога – Львів».

Самі гравці «Просто Неба» були неоднозначні у своїх сподіваннях. Хтось хотів грати у футбол заради самої гри і отримувати при тому насолоду; для когось це була можливість побачити нове місто і завести нові знайомства; дехто відверто сподівався на взяття Кубку. Але як би там не було (бо чемпіонат минув, і зараз треба тренуватися, готуючись до нових виступів), у команди ще все життя і нові здобутки попереду.

Це не може не тішити. Дивлячись на українське сонце і львівську землю, залишається одне: одягти спортивні труси і вибігти на поле. Нехай гравці різного віку, різного статусу і різних життєвих історій, але є м'яч, є ворота і є спроба забити м'яча у ворота. «Гол!» – це не лише дикий крик тисяч фанатів на стадіоні, це те, що може об'єднати, підтримати і надихнути самих учасників гри, біженці вони, гастарбайтери, бездомні чи такі, що лікуються від алкогольної чи наркотичної залежності. Вони мають право вигравати і показувати світу свої перемоги.

Команда «Просто Неба», сформована з колишніх бездомних, а нині членів спільноти «Оселя», і соціальних працівників, що працюють з бездомними, крокує впевнено та наполегливо. Натхнення й оптимізму гравцям не бракує. Як далі просуватимуться успіхи в команді покаже час, тренування і загальне самопочуття гравців. Я не втомлюся повторювати, що все тільки починається. А наразі можна привітати команду «Просто Неба» зі спортивним дебютом у духовній столиці Росії.

Якби я був міністром транспорту :

заборонив би мікроавтобуси як маршрутне таксі – замість них були б великі зручні автобуси з кондиціонерами та вільним пересуванням всередині салону. Вхід виключно через задні двері, вихід через передні. Квитки на проїзд купувалися б в касі або у водія. Ціна проїзду – чітко обумовлена; замовив би двоповерхові автобуси задля уникнення черг – ніхто не пхався би в салон, якщо кількість сидячих і стоячих місць перевищена. Зупинок «десь тут», «на світлофорі», «біля магазину», «за поворотом» тощо не було б. Зупинки тільки у визначених місцях. Автобуси їздили б один за одним. Черги – виключені;

впровадив би інтерактивне спілкування в автобусах – щовечора, повертаючись з роботи або навчання, хтось один на час проїзду добровільно розповідав би свою життєву історію, конкретизуючи своє місце роботи, інформуючи, ЩО саме – він, як працівник фірми, – міг би запропонувати пасажиром. Останні могли би питатися, цікавитися видами діяльності, обмінюватися контактами тощо. Доброволець мав би право на одноразовий безкоштовний проїзд;

націоналізував би автобусні перевезення; впровадив би багатоденні картки на проїзд у міському електротранспорті – в салонах трамваїв і тролейбусів розташовувалися б електронні пристрої, через які проводили б картки і набирали код потрібної зупинки; з карток номіналом 5, 15, 25 гривень знімалися б кошти, а на «закодованій» зупинці звучав би сигнал. Проїзд однієї зупинки значно дешевший, ніж з кінцевої на кінцеву. Вартість повного маршруту – обумовлена. Пільгових проїздів не було б. Є одна зупинка, яка коштувала б копійки, € дві, які коштували б трошки більше, € повний маршрут – за визначену ціну;

заборонив би проїзд легкових автомобілів центральною частиною міста взагалі, дозволив би проїзд лише в екстрених випадках;

збудував би платні багатоповерхові автостоянки в різних районах міста;

і натягнув би по повній сьогоднішнього транспортного міністра.

01 липня 2009 р.

Редакція «Просто неба» щиро сумує з при-воду смерті друга, колеги та розповсюджувача журналу – Любомира Долішнього.

Разом з працівниками «Оселі» Любчик працював над виданням книги «Всі люди мають потенціал», зокрема здійснив переклад англійського і польського розділів.

На жаль, факти смерті та місце поховання нам невідомі.

1950
Christian Lacroix

6
ПРОСТО НЕБА #6

Якщо Ви їдете до Парижу, то, швидше за все, ризикуєте потрапити на показ мод. Навіть якщо поїздка робоча і якщо ця робота – соціальна і стосується безпритульних людей.

Соціальні працівники в Європі всіляко привертають увагу людей до проблем бідності та безпритульності і відтак намагаються проникнути у різні сфери культурного та соціального життя громади. Спільноти безпритульних мають свої соціальні підприємства, магазини, періодичні видання, власні кафе. Вони організують кіно- і літературні фестивалі, фотовиставки, екологічні акції, гуманітарні місії.

Париж, мода і безпритульні

В червні 2009 року на щорічному ярмарку спільнот «Емаус» в Парижі вперше відбувся справжній і неординарний показ мод. Нагадаю Вам, що спільноти «Емаус», яких на сьогодні налічується понад триста у цілому світі, живуть з того, що збирають від населення непотрібні речі – меблі, одяг, побутову техніку тощо, і, при потребі відремонтувавши, їх продають. Зі зароблених грошей вони і самі живуть, і біднішим за себе допомагають. Таким чином вони, по-перше, проявляють солідарне ставлення до найубогіших, і, по-друге, демонструють суспільству його марнотратність – занадто вже багато добрих речей, які можуть послужити іншим, споживацьке суспільство викидає на смітник. Отже, раз на рік усі ці спільноти привозять зібраний від населення, а також власноруч зроблений крам на ярмарок до Парижу. Цього року такий ярмарок був ювілейний – десятий: 120 спільнот-учасників, 23 000 відвідувачів, і 500 000 зароблених євро.

l'avenir
Christian Lacroix

1970
Sylvie Gaula

Але це ще не все: ювілейний ярмарок організатори вирішили скрасити показом мод. Повторюся: справжнім, бо вдалося залучити не тільки професійних моделей, а й відомих французьких дизайнерів, а неординарним – тому що одяг, з яким працювали дизайнери був зібраний мешканцями спільнот від населення. Тобто можна сказати, що власники від цього одягу відмовилися як від непотрібного, а талановиті і відомі дизайнери такі як, Stella Cadente, Christian Lacroix, Carmen Buisson, Marie-Laure Solinas, Sylvie Gaula і ... On Aura Tout Vu дали йому нове життя.

На подіумі одна за одною з'являлися колекції 50-их, 60-их, 70-их, 80-их, 90-их і 2000-их років. Зацікавлені могли опісля придбати вподобане вбрання – 150 євро за комплект. Дизайнери присутні, усміхнені моделі дефілюють – суспільний розголос забезпечено: про незвичний показ мод і про спільноти безпритульних говорить весь Париж.

«Непотрібних речей і непотрібних людей не буває» - кажуть організатори. Важко не погодитися, правда?

С Е К С У М І С Т А Х

На конференції із таким заголовком, яка проводилася у Львові 12-13 червня, йшлося переважно про міста на території сучасних Німеччини, Австрії, Чехії, Угорщини, України, Польщі, Балкан і, відповідно до першої частини назви, про проблеми сексуального характеру. Зокрема, можна виокремити декілька груп проблем: сексуальне насильство і сексуальні скандали, проституція та так зване „біле рабство” і відхилення від сексуальних норм. Власне, до відхилень (не думаю, що це слово досить коректне) були віднесені питання, що стосувались гомосексуальності, а також дошлюбних статевиx стосунків.

Ми часто стикаємось зі стереотипами, що місто із безліччю спокus протиставляється цюоті села. Із презентації Марії Маєрчик дізнаємось натомість, що ще близько 1816 року 71% опитаних українських селянок мали свій сексуальний дебют ще до шлюбу. З іншого боку, село часто сприймається, як щось неграмотне, брудне, заскорузле, тож не можемо знати напевне, що мали на увазі селянки, відповідаючи на запитання про свій сексуальний досвід. Із народного фольклору та інших джерел дізнаємся, що в українських селах були поширені дошлюбні практики неpronикного сексу, які на сході України називались „притула”, а на заході – „полювання” (можливо, від слова „полюціо”). Спільне спання юнаків та дівчат після вечорниць вважалося ознакою доросління і навіть гордістю батьків. Найважливішим тут було не переходити межу і не завагітніти, перетворившись на покритку. Втім часом жінка із дитиною на руках могла швидше, ніж незаймана, вийти заміж, бо вона уже підтвердила свою плідність.

Нашій увазі була представлена історія декриміналізації гомосексуалізму в Німеччині та Чехії на початку ХХ століття. У Чехії за мужеложство присуджувалась смертна кара. 1868 року декілька письменників вперше наважилися листовно просити про її скасування. У кодексі законів на той час існувала стаття про блуд, виходячи з якої навіть торкання до одягненої особи тієї ж статі вважалося злочином. До пом'якшувачих обставин могло належати

ментальне здоров'я підсудного. Згодом гомосексуалістів почали поміщати у притулки, щоби вони не шкодили суспільству, і там просвіщали їх. Науковці на той час розрізняли збочення і збоченство. Перше було вродженням, друге сприймалося як розбещеність гетеросексуальних чоловіків, зваблених гомосексуалістами. Перше каралося, друге вимагало лікування.

В Німеччині на початку ХХ ст. чоловіки, які поводитись немаскулінно вважались психічно хворими. Лише поодинокі вчені вважали що гомосексуалізм – не хвороба. Вчений Гершвільд називав гомосексуалів чимось перехідним між чоловіком та жінкою і гадав, що вони мають жити згідно зі своєю природою. На його думку, потрібно було змінити „проти-природний” кодекс, та до його думки не прислухалися. Представників сексуальних меншин примусово ввели в борделі та змушували одружуватись. В суспільстві виникали питання: навіщо карати гомосексуалістів, якщо вони нікому не завдають шкоди? Але тут також зринала проблема зваби. Вважалося, що жертв спокusників можна було вилікувати. Але коли вилікувати таки не вдавалось, одружені геї залишали незадоволеними своїх дружин і виникали проблеми з дітьми. У 1935 році затвердили новий, ще жорстокіший закон щодо сексуальних меншин. Тепер засуджених вдруге гомосексуалістів лікували шляхом кастрації та імплантації їм чужих яєчок. Існували теорії, що гомосексуалісти мають жіночі хромосоми. Дослідник Шульц, щоби їх вилікувати, імплантував металеві пластини з гормонами.

З-поміж доповідей про проституцію мене найбільше вразила та, що розповідала про Терезієнштадт часів Голокосту. У 1941 р. там було задумано гетто для деяких категорій німецьких і австрійських євреїв так званого Протекторату Богемія та Моравія. У ньому містилося приблизно 30-40 тис. в'язнів (більшість населення становили жінки), 33 тис. з яких померли від загального виснаження і голоду. Доповідачка одразу запропонувала не вживати у

цьому випадку терміну „проституція” (можливо, й в інших випадках не вельми доречно ставити на людині таке тавро). Вона виділила два різновиди стосунків у гетто і запропонувала для них такі назви, як раціональні стосунки (інтимні стосунки з прагматичних міркувань, сюди включались також романтичні стосунки, які могли дійти навіть до одруження) та інструментальний секс (як спосіб заміни романтичних стосунків). Слід зауважити, що за таких критичних обставин будь-які стосунки були більш обміркованими й приземленими, то був переважно секс заради моральної чи матеріальної підтримки. Щоби вижити, жінкам доводилось йти на все. І не можна говорити тут про те, що віддавались вони за власною згодою, навіть коли жінки перші пропонували своє тіло. Наприклад, за свідченням пекаря, який вижив, ввечері коло пекарні завжди збирались жінки, котрі знали, що кожен пекар після зміни отримає хлібину. У сексуальні стосунки вступали за хліб або за цигарки. То була „соціальна смерть” євреїв, які втрачали свій соціальний статус.

На завершення хочу сказати, що ще багато говорилось про торгівлю людьми, про хвороби, котрі передаються статевим шляхом, та способи регулювання проституції. Були випадки, коли при реабілітації повій навчали грамоті та простим ремеслам (Демблін, 1918 рік). Однак не було знайдено жодних даних про чоловіків-повій. Здебільшого про такі речі не писали в пресі, згадуючи що продавались лише жінки і діти. Крім того, була цікава доповідь про чоловіко-жінок на Балканах на зламі ХІХ-ХХ ст. (жінок-воїнів, які намагались змінити свій гендер, тобто соціальну стать), але не було жодної теми, яка б стосувалася фізичної зміни статі.

Конференція завершилась відкриттям виставки „Ерос і сексуальність. Століття насилля, контролю та свободи”. З приємністю акцентую увагу на те, що слово „свободи” у цьому заголовку останнє.

Альбіна ПОЗДНЯКОВА

Я и лошадь,
я и бык,
я и баба,
и мужик

Люцина Домбровська: “Феміністи – це ті, хто не приховує своїх поглядів”

Питання рівності чоловіка і жінки цікавить людство вже давно. Щоб в цьому переконатися, достатньо потрібно погортати історичні книжки про країни, де колись був патріархат. Що ж ми маємо зараз? Чи є у нас рівність у суспільстві? Що таке гендер і як він нас стосується? Про це розповіла в інтерв'ю Люцина Домбровська, засновниця неформальної львівської групи «Gender Lviv».

Що Вас спонукало приїхати в Україну?

Моє навчання. Я навчалася у Варшавському університеті на українській філології, а також вирішила продовжити свою діяльність у вигляді боротьби за рівноправ'я.

Як давно цікавитесь питанням гендерної рівності?

З 2002 року, коли поїхала на феміністичний табір на Суващині (біля кордону з Литвою). Метою табору було організувати тренінги, пов'язані з механізмами дискримінації, самозахистом, організацією акцій, які підтримують гендерну рівність, («Гендер» з англійської «стать» – соціальна стать, ідентичність сфери діяльності чоловіків та жінок, що залежить від соціальної організації суспільства, а не від біологічних статевих відмінностей – прим. авт.). Також метою табору було поглибити знання про права жінок та меншостей.

Чи Ви брали участь у польських парадах рівності?

Так, кожного року 8 березня. Це були марші у Варшаві та Кракові. У 2006 році приїхала до Кривого Рогу. Це була моя перша подорож в Україну.

Як знаходили однодумців у створенні групи «Gender Lviv»?

Випадково зустрічала різних людей, які більше відверті, не консервативні. Вони у свою чергу знайомили мене з іншими зацікавленими особами.

Чим займалася група з початку свого існування?

Організацією феміністичної демонстрації до дня 8 Березня, розсилкою інформації, розповсюдженням стікерів (наклейки із тематичними написами, малюнками – прим. авт.), листуванням з польськими активістами. Також я проводила уроки польської мови у «Західноукраїнському центрі жіночих перспектив», допомагала їм з контактуванням з польськими організаціями.

Чи допомогла участь у польських акціях та маршах у проведенні демонстрації до 8 Березня у Львові?

Так, досвід звісно вже був. Та і самовпевненості трохи більше стало.

Розкажіть про історію виникнення свята Восьмого березня.

Ставлення людей до цього свята зараз досить стереотипне. У них це асоціюється з одним днем легкого жіночого життя, коли вони отримують подарунки. Але насправді це свято виникло 1857 року, коли працівниці текстильної промисловості Нью-Йорку пройшли «маршем порожніх каструль» по Манхетену. Вони вимагали підвищення зарплати, виступали на захист рівних з чоловіками умов праці і дозвілля, освіти та інших сфер діяльності.

Якою була мета вашої демонстрації?

Нагадати людям, що до цього часу жінки не досягли рівноправ'я з чоловіками, які нав'язують їм нижчу роль у домашньому житті, суспільстві.

Як, на Вашу думку, можна розв'язати ці стереотипи?

Не через революцію, а через еволюцію. Потрібно показати, що ця проблема існує. Люди через щоденне життя забувають

про важливі речі і, щоб не ускладнювати його ще більше, не звертають увагу на дискримінацію. Цим переймається фемінізм. І це не тільки жінки, що борються лише за свої права, а й за права чоловіків, якщо вони дискриміновані. У Польщі є такі організації, наприклад, «Центр захисту прав жінок». Є і чоловіки-феміністи, які теж хочуть, щоб у суспільстві було рівноправ'я. І взагалі, феміністи – це ті, хто не приховує своїх поглядів.

Чи не помічали, що часом фемінізм вважають зверхністю чи керуванням жінок над чоловіками?

Це не зверхність і не створення матриархату, це, насамперед, створення нормальних партнерських відносин.

Повернімося до акції, яка відбулася 7 березня. Які Ваші враження? Чи вбачали Ви у чомусь помилки її проведення?

Єдина наша помилка у тому, що українські члени групи не подали прес-релізи журналістам, тому було мало згадок у ЗМІ, а отже, менше людей дізналося про нашу демонстрацію.

Які відгуки спостерігали з боку перехожих?

Вони були пасивні, не вірили, що мітинг може щось змінити. У більшості були консервативні світогляди. Майже у кожному була відсутність віри у те, що цим можна щось змінити.

У яких ще акціях брала участь «Gender Lviv»?

Час від часу ми співпрацюємо із «Західноукраїнським центром жіночих перспектив», проводимо там тренінги про механізм дискримінації з ініціативи «Gender Lviv», брали участь у акції до Всесвітнього дня боротьби з гомофобією (гомофобія – нав'язливий безпідставний страх перед гомосексуалізмом – прим. авт.).

Отже, ваша група бореться не лише за рівність між чоловіками і жінками, але й за рівність у суспільстві гомосексуалістів та лесбіянок?

Ми за рівність усіх меншостей, також секс-меншин, які більше потерпають від дискримінації. На мою думку, це гомосексуалісти.

Чому до них таке упереджене ставлення?

Мабуть через страх, який є результатом незнання. Люди живуть лише своїм уявленням про секс-меншини і найчастіше це уявлення негативне.

Дискримінація лесбіянок не менша, просто ненависть до них менш показова. Це можна пояснити тим, що агресія та експлуатація агресії виступає у чоловіків. Статистика каже, що у гетеросексуальних зв'язках жінки страждають більше. Найбільша причина упередженого ставлення є у вихованні: патріархальному, спрямованому так, що чоловіки мають тримати владу, а жінки мають їм допомагати, служити.

Гомофобія, на Вашу думку, є хворобою?

Так, це психічна хвороба, як і кожне упереджене негативне ставлення, ненависть без причини. Першим виявом гомофобії є агресія з боку суспільства, потім буде байдужість, що дорівнює толерантності. Люди казатимуть, що їм це не заважає і не цікавить. А вже далі буде рівноправ'я.

Як довго Україні боротися з гомофобією?

Думаю, що дуже довго. Найважчий із перерахованих етапів – це середній. Україна до нього ще довго йтиме. Польща, на відміну, перебуває на етапі агресії, однак виходить з нього вже більшість суспільства.

Що до цього призводить?

Ми не маємо чого приховувати. Повинні говорити про існування проблем. Агресія є беззмістовною, бо нічому не загрожує, лише показує рівень гомофобії.

Які плани «Gender Lviv» на майбутнє?

Важко сказати, тому що я повертаюся в Польщу. Але хтось це буде продовжувати. Я допомагатиму розвивати діяльність з Польщі. Будемо проводити акції й надалі.

Без паспорту, грошей і знання мови... гайда в Європу!

Кажете, що між нами і Заходом непроникний Шенгенський мур? І що посольства просто так не дадуть Вам омріяну візу в Європу? І взагалі... без освіти, грошей і знання мови не варто туди пхатися? А ми Вам розкажемо історію людини, яка не думала про ці всі умовності і, не маючи не те, що закордонного, навіть українського паспорту, об'їздила пів-Європи і щасливо повернулася в Україну.

10

ПРОСТО НЕБА #6

В квітні 2003 року Андрій, уродженець Хмельницької області, перебував у Казахстані – він щойно вийшов з тюрми, де відбував покарання за скоєний злочин. Коли йому зачитували вирок суду, він ще був громадянином Радянського Союзу, а коли виписували довідку про звільнення, держава, яка його засудила, вже не існувала. Відтак перед ним була лише одна опція – виробляти паспорт в Казахстані та стати громадянином цієї країни. Не захотівши стати законним казахом, Андрій подався шукати праці та нового життя у Росії. Півроку нелегальних робіт на будові, російське посвідчення особи, тимчасова прописка і через пів року його страшенно потягнуло додому, тобто в Україну, бо дому як такого не існувало – батьки давно померли, а родичі продали хату.

У Києві на ринку Андрій знайшов людей, які торгували справжніми українськими паспортами. Не отримавши жодної допомоги від державних службовців у виробленні законного українського паспорту, він купив собі крадений: хімічним способом вивів старе ім'я та прізвище, вписав свої дані, поміняв фотографію. «Без документів і прописки, в Україні для мене всі двері були зачинені, - каже він. Але куди б я не звертався за допомогою, всюди казали, що спочатку потрібно прописатися. А прописатися без громадянства і паспорта – нереально! Легше документи підробити, ніж виробити». В Україні Андрій підробляв то тут, то там, їздив на заробітки, час від часу жив то з одною жінкою, то з іншою.

Хмельницький знайомий Андрія часто їздив в Європу і багато про це розповідав. Він знав де і як можна перетнути кордон без документів. Андрій страшенно цікавився іноземним життям, все розпитував як там почуваються емігранти, як до них

ставиться міліція. Думки про Європу та європейське життя ставали все надокучливішими і через кілька місяців він наважився на відчайдушний крок – поїхав у Білорусію, а там недалеко від митниці перейшов кордон і так потрапив до Польщі.

«Перші враження від Європи були просто чудесні. Кардинальна різниця між нами і ними – ставлення до людини – як зі сторони пересічних людей, так і міліції, різних працівників тощо. Там можна до будь-кого звернутися на вулиці за допомогою і тобі культурно і ввічливо щось підкажуть, порадять. Якщо бачать, що ти маєш проблеми з житлом, потребуєш допомоги – то одразу скажуть куди звернутися. Чужі люди зустрічають тебе як рідного, всім діляться. Мені було дивно, чому до мене – чужого і з купою недоліків – ставляться як до нормальної людини? В Україні я до такого не звик. Пізніше я сам собі нагадував, де я знаходжуся».

Спочатку Андрій жив біля Варшави, шукав роботу і не знайшов, ночував трохи на березі річки, трохи на кемпінгу за гроші. Гроші крав у громадському транспорті. Через місяць поїхав в Угорщину, попробувати як там. Пізніше випадково познайомився з українцем, який мав там кілька власних кафе, прожив у нього 2 місяці, допомагав як вантажник і як прибиральник. Майже попався на крадіжці машини. У цього ж знайомого запізнався з німцем і, вирішивши ще і там пошукати щастя, поїхав до нього в Дрезден. Жив в його домі цілих два тижні аж доки необачний господар не залишив вдома 20 000€. Андрій не витримав спокуси – серед ночі забрав гроші, взяв таксі і вирушив у напрямку залізничного вокзалу – тинявся там кілька днів і натрапив на вантажну компанію. «В Німеччині багато російськомовних, тому домовитися можна практично з

кожним. Я попросився до них на роботу і так почав працювати експедитором». З цими вантажниками Андрій об'їздив всю Європу. За день заробляв від 120 до 300€, а в 2005 році зробив собі ще й паспорт громадянина Німеччини (подібним способом як український) і так на деякий період і на території Європи він став Альбертом Фрайцом.

«Зі всіх країн, де я побував, мені найбільше сподобалася Австрія. Це дуже розвинена країна. А от поляки від нас недалеко втекли. Я часто згадую як приємно там було працювати – і колеги, і клієнти ставилися до мене з надзвичайною повагою. На вихідних ми з друзями грали в гольф, їздили на іподром. В мене і жінки там були – полька, німкеня, іспанка. З іспанкою я жив в її будинку, але вона була на 18 років старша за мене. Інколи і до повії звертався за послугами. Хай пробачать мені українки, але найкращі жінки в світі – це польки і в Німеччині вони коштують 150€ за одну годину. Неповнолітні українки беруть 300€. Найчастіше звертався до російських жінок, а для екзотики пробував і африканок».

Життя в Європі для Андрія тривало два роки і два дні. Він повернувся в Україну, щоб допомогти сестрі – інваліду першої групи, в якій на той час виявили рак. Повертався так само як і виїжджав – знав місця, в яких можна перейти кордон попри митницю. Там стоять радіомаяки і зораний ґрунт, щоб було видно сліди. Каже Андрій, що майже попався, але йому знову пощастило. Додому він приїхав гонорово і з грошиками, але з фальшивими паспортами, хай навіть двома, ні офіційна робота зі сплатою податків, ні будь-які інші стосунки з державою йому не світять. Доводиться знову перебиватися випадковими заробітками то в Україні, то в Росії чи Білорусії. Усі намагання стати законним громадянином України розбиваються об кожен поріг держустанови. Ніхто особливо в цьому не зацікавлений. Але проблема навіть не в тому – проблема в тому, що ніхто не несе відповідальності за те, що людина ціле життя ходить без документів. Відсутність прописки дозволяє до безкінечності відфутболювати людину з однієї установи до іншої і придумувати «інші варіанти» вироблення документів лиш би «не в нас».

«Шкодує, що повернувся. Тут знову зіткнувся з нерозумінням, відчуженням, байдужістю. З роботою важко, паспорт виробити – нереально».

Для Андрія знову не знайшлося місця в рідній Україні, але він дотепер пам'ятає і знає як перейти кордон. Цього разу в планах має Чехію, а в кишені старий німецький паспорт на ім'я Альберта Фрайца.

П.С. Імена з етичних міркувань змінено

П.С.2. З міркувань безпеки, редакція наполегливо просить не повторювати експерименту Андрія.

Розмовляла **Мар'яна СОХА**

Григорій. Врятувати країну!

Ну от, нарешті, ми підійшли до нових українських виборів. При тому вибори не прості, а «президентські», тому я впевнений, що на цей раз вони будуть в кращих традиціях обману і профанації українського населення. Ми вже бачимо заклики до порятунку, прекрасні бігборди, скоро музиканти поїдуть в тури, ну і звичайно не обійдеться без масових побухаловок на майданах нашої вітчизни... Звичайно, як зазначено, в українському законодавстві, кожен з нас має право обирати і бути обраним. Тільки питання, як завжди, втирається в бабло. Тобто хочеш балатуватися – внеси будь ласка 500 штук гривень в бюджет ЦВК. Не знаю, братики і сестрички, але мені здається, що наші вибори, все частіше нагадують казино, а джек-пот тут, по-моєму, мегаграндіозний – влада, бабки, дерібан землі, продаж заводів і звичайно український народ.

Головний принцип українського виборця звучить дико: обрати того, хто менший виродок. По-моєму чудесний варіант для країни, яка вже так довго років бореться за вступ до ЄС. Ну не треба забувати і про чудесний електорат – старше покоління. Тут звичайно спрацюють обіцянки про підвищення пенсій з 600 гривень аж до цілих 710. Або пацани з штабів того чи іншого кандидата просто роздадуть крупки, цукор і невеличку символічну матеріальну допомогу. Ну і як завжди в хід запустять гру на ідеологічному підґрунті: тобто Захід і Схід, як водиться розділять. Так легше.

Але порівняно з 2004-м, доленосним роком української державності, на цей раз вибір просто чарівний: «Царь Ю» і його вихованець «технічний кандидат, який ніби врятує країну», біло-блакитний «тверезий лідер» ну і звичайно «жінщина з касой». Тому пропоную космічному меру Києва швиденько обладнати ще три майдани для революції, щоб у столиці нашої батьківщини їх було рівно чотири: по-одному на кожного кандидата.

Зате є в виборах купа позитивних моментів: студенти підзаробляють, рейтинги телеканалів зростають, музиканти отримують гонорари за виступи перед набуханими масами, а поліграфісти захибати будуть на друковані агітки. Всі задоволені – гра продовжується!

В цей час багаті дяді сваритися не будуть. По-моєму, кожен крок української політики передбачений. А ми, тобто «нація», дивимось на це лиш як спостерігачі. Мене дивує інше: наш народ з кожними виборами нагадує чувака, який щодня ходить в супермаркет і купує одну й ту саму марку майонезу, приходять додому намащує його на хліб, їсть і чекає. Через дві години у нього починається розлад шлунку, тобто як кажуть у рекламі «понос, здуття, діарея». Цілу ніч він не

спить, не злим тихим словом згадує виробника, а прокинувшись вранці, знову іде в супермаркет і купляє ту саму марку майонезу. Історія повторюється з року в рік. Але як кажуть лікарі, все ж колись закінчується...

«Вибори, вибори. Кандидати – п...ари» - співає Шнур. Незважаючи на заплямований імідж вищезгаданого музиканта, мені здається, що він має рацію. І мені стає дуже страшно, коли я уявляю собі ці потоки інформаційного лайна, пусті обіцянки і інші маразми і конвульсії так званої еліти. Сьогодні ввечері наш кандидат гарно нагодує і напоїть народ, а потім чесно божитиметься у вічній любові до нього; вночі з'являється, а вранці виставить нас за двері, як вокзальну проститутку. Саме тому більшість молодих українських дівчат мріє про принців, а в результаті торгує тілами за кордоном. Саме тому, горілка дорожчає, а її продовжують пити.

Може це знову звучатиме, як політичне гасло, але «Вихід Є!». І він дуже простий, навіть в стилі українського народу: не йти і не голосувати. Хай нам там втирають про свій громадянський обов'язок, чесних політиків, повернення нашої влади і т.д і т.п. Братішки і сестрички, вдумайтесь, які «чесні політики». Це ж слова антоніми. Вони не можуть вживатися навіть в одному реченні. Які вибори? Кого ми обираємо? Україна починається не з них, а з нас. Просто варто це зрозуміти. А ми завжди покладемося на чийсь руки чи горби, які мусять вивезти нас у «сад Едемський». Подивіться на ці пики з екранів, вони ж тільки-но і думають про те, як би обдурити чи не договорити чогось. Де бандити у тюрмах? Як можна було взяти в свій партійний список людину, яка полює на таких самих людей чи проводить масові фальсифікації? Це ж нормальний корпоративний принцип: якщо ти власник будівничої фірми ти ж не візьмеш до себе в фірму працівника, який краде цеглу? Всі вони з одного котла і всі вони в тому котлі і залишаються. А котел той по вінця заповнений самі знаєте чим. Правильно – любов'ю до України і ідеалами української державності. Тільки от кожен з цих «героїв» щодня здає національні інтереси і віддає нас у прийоми до якихось сусідів.

І все ж таки, я вірю в супермена, який скасує депутатську недоторканість, посадить бандитів у тюрми, знищить усі гральні зали, перетворить пам'ятники Леніну на металобрухт і зрештою – врятує країну. Тільки країну не нашу, а мабуть якусь іншу. Країну, яку не можна купити за гречку чи цукор. Невже це наша ціна?

Грицько СЕМЕНЧУК

Проститут і я*

Чесно кажучи, йшов на ефір в дуже бойовому настрої і хотів довести всьому світові, що проститутки – просто тупі й обмежені люди, але після кількох хвилин спостереження за розмовою вже наявного у студії проститута (я спізнився на хвилину 10), не знав, що говорити. Було якось неприємно і ніяково. Я думав зайняти дуже агресивну позицію і зламати Юлі студію, але коли ми почали спілкуватись, мені стало шкода цього хлопця.

В принципі він згоден з тим, що говорили жінки, які телефонували у ефір: проституція – це прокляття, і проститутки – нещасливі люди. Він опускав очі, іноді кивав, і видно було, що хлопець погоджується з тим, що те, що його в попу трахають мужики – це не те саме, що цеглу тягати. Але в якийсь момент в нього вмикається блок – захист проти переконань, захист проти зовнішнього світу. Він надзвичайно відкритий – усі відвідувачі студії змогли дізнатися, що хлопець живе з іншим хлопчиком і в них багато конфліктів на побутовому рівні, про те, що свої величезні доходи він пускає на розваги у клубах, і про те, що його мама, дізнавшись, що її син – проститут, плакала, але він зміг її переконати, що це все одно, що цегла – тільки в попу.

І їхали ми з ним в таксі майже до самого дому. Тоді наш кочівний нічліг був на Дарниці. Нарешті, коли Юля і ще хтось там вийшли з таксі і ми їхали втрьох, він перестав понтуватися і прикидатися, я роздивився його очі, мені було якось ніяково від того, що поруч чувач, якого трахають в попу. Я підійшов до цього питання з іншого боку, і зрозумів, що навіть якщо я не знав, що його трахають у попу, це було б перше, що я подумав би, побачивши як він тваринними понтами прикриває нещасливий погляд.

Але цей хлопець змінив моє ставлення до проституток. Тепер мені їх просто шкода. Немає агресії, немає бажання комусь доводити, що легалізація цієї зарази – це зло, але я досі так думаю. Легалізація в цивілізованій країні – нормальний процес, але не в нас, де мотивацією для соціуму є «обов'язковий медичний огляд». Ви це говорите наче цнотливі першокласники, які ніколи за коробку цукерків не проходили такий медогляд. От я офіційно зараз держслужбовець (хоч і вважаю себе безробітним), мене не мали взяти права на роботу без медогляду, але клав я на нього, і працюю собі, ні? Легалізації – так! в Україні – ні!

*Враження автора після ефіру на радіо Європа ФМ, де обговорювалася тема проституції, зокрема чоловічої.

Богдан ЛОГВИНЕНКО

ВИХІД Є

Усі ми родом із дитинства. А у дитинстві всі бавилися у футбол, ну, в гіршому випадку, у вишибали. Вуличний футбол як і раніше популярний. Адже його рецепт простий: асфальтова коробка, м'яч і ворота. Такий футбол побудований виключно на інтересі, що відрізняється від світу великого футболу. Тільки у вуличному футболі в одній команді можуть грати і дорослі, і діти, і випадковий перехожий. Основна умова – любов до футболу. Але якщо для одних футбол – це звичайне хобі, розвага, то для інших – життя. На думку багатьох, свята, нехай на трішки, здатні прикрасити наше життя. Одне з таких свят відбулося в цю суботу [20 червня ц.р. – прим. пер.] на одному з пітерських стадіонів [Спортивний клуб «Метрострой» – прим. пер.]. Ось вже четвертий рік поспіль вуличний журнал «Путь домой» організовує чемпіонат з футболу серед бездомних. Щоправда, дивлячись на цих хлопців, язик не повертається назвати їх бездомними, і тим паче бомжами. Не помічаючи сірої пітерської погоди, обличчя в гравців задоволені й одухотворені. Для них два дні змагань [20-21 червня – прим. пер.] – це шанс проявити себе, обмінятися досвідом з іншими командами, поспілкуватися та піднятися на ще одну сходинку. У турнірі серед бездомних беруть участь люди з різних міст і країн [Зокрема на цьому чемпіонаті, окрім російських команд, були представлені команди з Литви та України – прим. пер.], з алкогольною чи наркотичною залежністю, а також без визначеного

місця проживання. Футбол дає їм надію і стимул до життя. Повсюди в повітрі панує дух суперництва та здорової боротьби. На соккер-арені за залізними ґратами не на жарт вирують пристрасні. За короткий час, а це 14 хвилин для цього виду змагань [2 тайми по 7 хвилин – прим. пер.], гравцям потрібно докласти максимум зусиль. Тут немає часу довго думати – реакція повинна бути миттєвою. Вболівальники, «друзі по цеху» і випадкові глядачі спостерігають з дахівок і саморобних лав. Глядачі заражаються грою, і, здається, самі готові поборотися за м'яч. Сподобалося те, як хлопці піклуються один про одного. «Все гаразд, Ромко! Все нормально!» – кричить воротареві тренер сибірської команди, коли той ледве не пропустив м'яч. Усе це виглядає, щоправда, дуже зворушливо. Мало де зустрінеш таку підтримку. А для життя мегаполісу це взагалі з роду фантастики. Звичайно, без лайки і криків «суддю на мило» і «зелених з поля» не обійшлося, але як же ж без цього? Це надає навіть деякої гостроти всьому, що відбувається. Особливо експресивною виявилася пітерська команда «Ленинград». Проте, як не сперечалися б господарі чемпіонату, вони зайняли лише третє місце. А найспекотнішим, безумовно, був поєдинок за перше місце. У минулих фаворитів, команди Новосибірську, перемогу здобули гравці з Тюмені, котрі йшли до цього три роки. Також відзначилася пітерська команда «Ичумби» – в них четверте місце. Варто зауважити, що хлопці грали без заміна,

відміну від деяких інших команд. Утім, це вже не важливо. Основне – вони не самі. Вони більше не відчувають себе вигнанцями суспільства та соціально виключеними. Футбол сприяє їхній інтеграції в суспільство. Гра дає їм право самоствердитися. Після змагань люди знаходять роботу, дім і сім'ю. Сподобалося й те, що організатори чемпіонату не голосять про себе й свої справи, а просто допомагають бездомним реабілітуватися в суспільстві. Настав час роз'їжджатися по домівках, аби готуватися до наступного чемпіонату. За результатами цих змагань відберуть гравців для збірної Росії, котра презентуватиме нашу країну [Російську Федерацію – прим. пер.] на чемпіонаті світу². Медалі та кубки виблискують на довгоочікуваному сонці, салют на ясному блакитному небі, спалахи фотокамер і ледь вловимий смуток розлуки на обличчях – свято закінчилося. Вони – втомлені, але задоволені – їдуть з північної столиці. У кожного своя історія. Хтось – колишній наркоман і алкоголік, а в когось просто так склалися обставини. Вони побували на дні, але знайшли у собі сили остаточно не потонути. Вони знайшли своє місце в житті. І, дивлячись на них, думки набувають позитивного змісту. Все можливо. Основне – надіятися і вірити.

Таня ЛУНЬКОВА
(Санкт-Петербург)

Переклад з російської
Максима ОЛЬГИ

світлина **Валерія ХУДАНА**

¹ За кожен крик у полі на «свого» гравці «Феніксу» (Тюмень) платять у спільний кошик 500 рублів.

² Цьогорічний чемпіонат світу з футболу серед бездомних відбудеться 6-13 вересня у Мілані, Італія. Детальну інформацію про чемпіонат можна отримати тут: <http://www.homelessworldcup.org>

Оселя

Життя в «Оселі» нагадує дивну та незвичайну пригоду, сповнену надій. День-ніч, все крутиться, вертиться, або несподівано зупиняється, перетворюючись в одне ціле. Інколи здається, що все – кінець, потрібно повертатися назад в світ підлості в той світ, який психологи називають соціумом, реальністю. А тут своя реальність. Описати її важко, потрібно в ній пожити хоча б один тиждень, подихати цим повітрям, побачити і почути цих людей.

Ніна Миколаївна (для всіх в «Оселі» баба Ніна) до того, як потрапити в «Оселю» була в першому наркологічному відділенні на Кульпарківській – не мала ні житла, ні одягу, взагалі нічого. Її повністю, як то кажуть, «кинули» на квартирі після смерті чоловіка. І якимось у наркологію прийшла делегація з польської організації «Барка», а з ними жителі спільноти «Оселя». Розказували про ідею «Емаусу» і про бажання створити в нас в Україні таку спільноту. Вона підняла обидві руки «за», і відтак прожила в «Оселі» повноцінне тверезе

життя і спокійно померла. Як говорила Ніна, до цього були ночі і на вокзалах, і в електричках, випивки і нічліг за пляшку. В «Оселі» вона мешкала у своїй кімнаті з телевизором, відповідала за кухню. Життя в спільноті не просте, тут треба повністю відмовитися від вживання спиртних напоїв, крадіжок, агресії, сексуальних відносин на території організації.

Ціль «Оселі» – не тільки дати притулок, одяг, харчування убогим, але і навчити людей самостійно заробляти на себе. Створюються такі умови для того, щоб людина відчувала себе безпечно. Як говорить директор організації Саноцька Олеся «кожна людина може звідси піти в будь-який час, але ми – одна сім'я і добре би було, щоб ця людина вже була підготовлена до достойного життя в сучасному світі, могла долати труднощі та відчувати себе гідною». Мешканці «Оселі» проводять акції солідарності з бездомними: роздачу їжі кожного четверга, Різдвяні вечери та Великодні сніданки.

На жаль, навіть така діяльність не завжди сприймається нашим суспільством. Доводиться зіштовхуватися з егоїзмом оточуючих і тотальною недовірою до добродійності. Але повірте, що в нашій країні не все так безнадійно. Зверніть увагу на бездомних, неповносправних, людей

хворих на наркоманію та алкоголізм. Багато людей допомагають тваринам – це зараз модно. Але хіба люди – Божі творіння – не заслуговують на нашу допомогу? Називати аферистами добродійних людей простіше всього, але повірте мені, це їх не зупинить. Я знаю таких людей – вони залишили слід в моєму житті і я цього не забуду.

Саша ГОЛОВЧЕНКО

перший мешканець спільноти «Оселя»

Книга

Наше життя дуже схоже на книгу, яку скільки б разів ми не читали, ми її не зрозуміємо. Кожен день готує нам пригоди – то приємні, то дуже і дуже прикрі. Мені, звичайно, як і кожному з вас не хочеться неприємностей, але в цьому полягає сенс нашого з вами цінного життя. Давайте подивимося реальності у вічі: нас оточують алкоголь, наркотики, повії, брехня. Тепер хочеться, щоб кожен з нас задумався над своїм власним життям і запитав себе: чи можу я керувати своїм життям? чи можу я не брехати принаймні самому собі?

Давайте бути чесними самі з собою. Я пишу цю статтю і пригадую, як я втік від цієї істини, бо думав, що я сильний і сам можу впоратися з цією, здавалось би маленькою проблемкою. Але якщо серйозно задуматися, то ви самі побачите, що це зовсім не проблема – це наш з вами ворог номер один, це хвороба, від якої нам з вами потрібно лікуватись.

Нам ніколи не варто навіть думати про те, що ми сильні і можемо керувати своїм життям чи своїми емоціями. В деяких фактах можу вас переконати. Проведіть

маленький аналіз свого життя. Про що ви найбільше думаєте під час життя: про сім'ю, про роботу, про своє дозвілля чи про тих людей, які вам наливають? Я б таких людей назвав «одноразовими друзями». Знаєте чому? Тому що справжній друг ніколи не наллє своєму другові і не скаже: «випий за моє здоров'я»; тому що такі люди повитирають вами пилюку, кинуть десь в зручний для себе куток і будуть вас використовувати в потрібний їм час. Подивіться з якими темпами у цілому світі, і зокрема в Україні, розвиваються страшні хвороби: ВІЛ, СНІД, алкоголізм, наркоманія, залежність від гральних автоматів, з якими нібито йде серйозна боротьба.

Мені страшенно цікаво, чому людина думає, що вона сильніша від цієї страшної підступної хвороби і чому людині так важко визнати те, що вона – хвора і безпомічна перед своєю хворобою?

Вадим ТОЛОЧНИЙ

теперішній мешканець спільноти «Оселя»

Страх і ненависть транспортної міліції

Сідаючи на швидкий поїзд № 48 «Санкт-Петербург-Львов» починаю відчувати себе майже вдома. Провідниця з явним, я б сказала, стрийським акцентом мило мені усміхається. Не дивлячись навіть у паспорт, впевнено говорить до мене українською...

Відпочивши тиждень у СПб, я все ж таки рада вирушити додому, до рідного Львова.

За півгодини після того, як потяг рушив, на горизонті з'являється транспортна міліція. За останній рік в Росії я вже втретє, проте поява цього виду збройних сил була вперше. Їхня мета – іноземці. Їхня ціль – перевірити документи. Мене, українку, попросили пред'явити митну декларацію і талон реєстрації. Щодо другого я здивовано питаю: «Що?». Протягом трьох днів, виявляється, я мала зареєструватися. Ні на кордоні, коли я перетинала Білорусію, ні в гуртожитку, де я жила, про це ніхто не повідомив.

Далі цікавіше: один з міліціонерів («старший») іде в купе провідниці, а інший («молодший») по одному викликає українців (а таких було піввагону; як я потім довідалася – лише одна особа з вагону мала такий талончик). Переді мною викликали жінку, яка криком намагалася довести свою правоту, проте це їй не вдалося. Мене «запросили» останньою, і кричати я наміру не мала...

Зайшовши в купе, «старший» пояснив мені, що згідно з такою-то статтею, таким-то пунктом кодексу РФ про адміністративні правопорушення, він має право зняти мене з поїзду на наступній зупинці і передати в народний суд, який визначить розмір штрафу (від 2000 до 5000 руб.), який я маю сплатити і, відповідно, лише після цього зможу продовжити своє повернення додому. З урахуванням відсутності у мене грошей на ще один квиток, такий варіант мене не втішив.

«Старший» з таким натиском пояснював, ЩО я порушила і ЩО на мене чекає, аж раптом стало зрозуміло: якби його метою було передати мене в суд, він не витрачав би час на балачки, а заповнював б необхідні протоколи. Тож коли я запропонувала вирішити питання «іншим шляхом», він одразу ж назвав суму. Після торгів ми зупинилися на сумі в 500 руб. (про цю суму я заздалегідь довідалася у машиніста, який їхав поруч). За відсутності у мене рублів я запропонувала розрахуватися гривнями, на що «старший» запитав: «Что я с ними буду делать?». При цьому запитанні він театральні розвів руками і зробив здивований вираз обличчя клоуна. Цього було вже занадто: так образити національну грошову валюту! (Довідома, 1 російський рубль дорівнює 25 українським копійкам!). «Міняти!» – відповіла я. З моєї інтонації «старший» напевно зрозумів, що сперечатися не варто. Гроші попросив покласти на стіл, тому що за підбирання грошей – інша стаття; тут вже не йде мова за хабар, судитимуть тепер за зебрацтво. Після здійснення передачі грошей «старший» запитав: «Вы понимаете, что мы об этом умалчиваем?». Я відповіла:

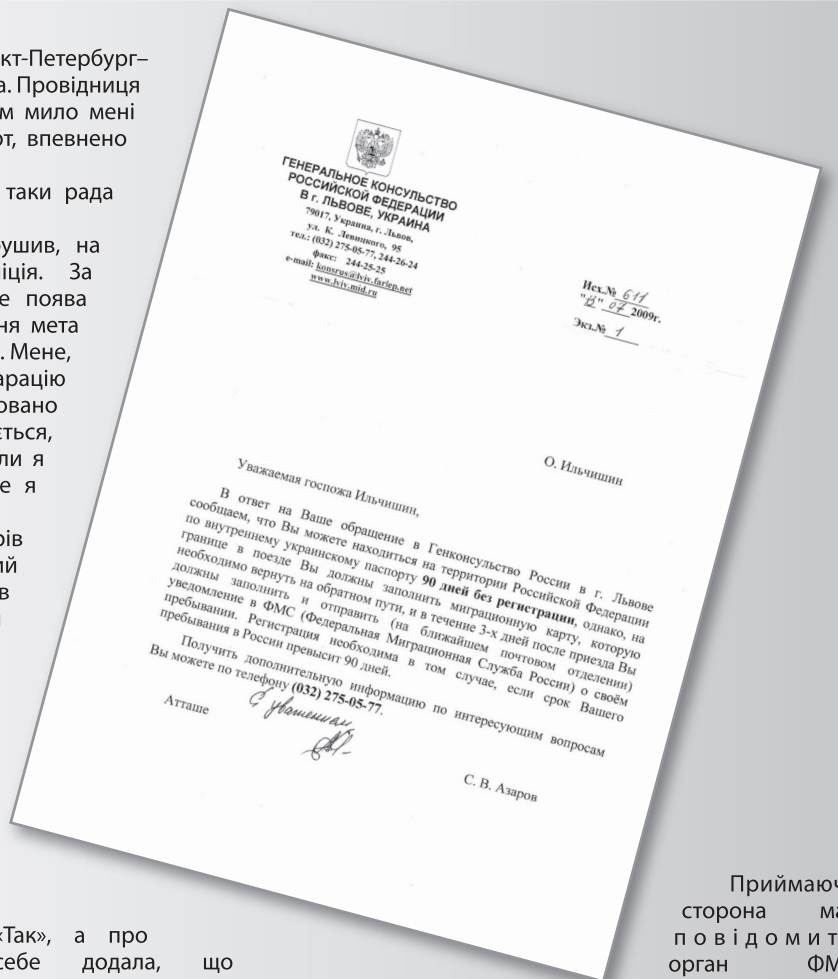
«Так», а про себе додала, що говорити не стану, а от писати – обов'язково.

Повернувшись додому, я написала листа Генеральному консулу генерального консульства Російської Федерації у Львові з проханням пояснити правила перебування іноземних громадян на території Росії. Відповідь Генерального консула я поміщаю вище.

На сайті Управління федеральної міграційної служби Росії по місту Москві (<http://www.fmsmoscow.ru/index.html>) є інформація, що з 15 січня 2007 року вступає в силу нове міграційне законодавство – Федеральні закони про міграційний облік (№ 109), про внесення змін у ФЗ «Про правове положення громадян у РФ» (№ 110) і в Кодекс РФ про адміністративні правопорушення (№ 189).

Передусім, прес-служба УФМС Росії по м. Москві наголошує на введенні нового поняття – «міграційний облік», що зобов'язує іноземців надавати про себе достовірні відомості. Порушення цього правила тягне за собою штраф і можливу депортацію.

Далі на сайті читаємо: «Облік за місцем перебування обов'язковий для всіх іноземців, крім тих, що прибули терміном не більше ніж три дні. Підставою для постановки на міграційний облік є факт в'їзду іноземців у Росію. Підставою для зняття з міграційного обліку – факт виїзду».

Приймаюча сторона має повідомити орган ФМС безпосередньо або через пошту

про прибуття іноземця і передати йому відривну частину бланку. Якщо приймаюча сторона самостійно не може це зробити, іноземець направляє повідомлення самостійно, але при цьому необхідно мати нотаріально завірнену довіреність від приймаючої сторони. Відривна частина бланку потрібно направити приймаючій стороні не пізніше 2-х днів з моменту фактичного виїзду іноземця з країни.

За порушення міграційного законодавства РФ передбачені штрафи в розмірі:

- для іноземних громадян – від 2000 до 5000 руб;
- для громадян РФ, приймаючої сторони – від 2000 до 4000 руб;
- для посадовців – від 250000 до 500000 руб;
- для підприємця – від 350000 до 800000 руб;
- для юридичної особи – від 500000 до 800000 руб.

Жодних попереджень на шляху до РФ не очікуйте. Навіщо попереджати? На вашому незнанні можна добре заробити...

Ольга ІЛЬЧИШИН

«Джерело» надії для неповносправних

За оцінками експертів Міністерства охорони здоров'я України, станом на 1 січня 2008 року у світі проживало 650 млн осіб з особливими потребами. В Україні 2,6 млн людей офіційно зараховані до осіб з особливостями фізичного та розумового розвитку, або 5,6 відсотків від усього населення країни, і тільки у Львівській області таких осіб 158 тис., що становить 6 відсотків від загальної чисельності населення області.

Однак ми фактично не бачимо цих людей: попри державні декларації про рівність всіх громадян, на початку III тисячоліття неповносправним українцям все ще надзвичайно важко інтегруватись у суспільство, та й саме суспільство не готове сприймати осіб з особливостями фізичного та розумового розвитку як рівних. Про український рівень медичних та освітніх послуг для неповносправних краще сором'язливо промовчимо.

Центр «Джерело» на Сихові є винятком, який не лише підтверджує правило, але й стверджує, що ситуацію можна змінити.

Благодійна установа «Навчально-реабілітаційний центр «Джерело» заснована у 1993 році батьками дітей з дитячим церебральним паралічем, які прагнули, щоб їхні діти мали можливість відвідувати дошкільні установи та навчальні заклади та отримувати кваліфіковану допомогу. Натомість державна політика стосовно неповносправних осіб полягала у повному виключенні їх із суспільства (соціальна ексклюзія). У пострадянській педагогічній системі таким дітям пропонували лише інтернати. Натомість, батьки добились створення груп для дітей з ДЦП в одному із львівських дитячих садків, а згодом – включення їх до класів у середній школі № 82, яка стала таким чином одним із перших навчальних закладів в Україні, де неповносправні діти навчаються пліч-о-пліч зі своїми здоровими ровесниками. Таким чином, створення навчально-реабілітаційного центру «Джерело» стало відповіддю на запити батьків дітей з особливостями психо-моторного розвитку, яких наприкінці 90-х, згідно опитування, проведеного ГО «Надія», тільки у Львові було близько 1000.

У лютому 2008 року на базі благодійної установи «Джерело» було створено Львівський міський центр реабілітації. Сьогодні на спільних програмах ЛМЦР та центру «Джерело» постійно перебувають діти з ДЦП, аутизмом, синдромом Дауна, гіперактивним розладом з дефіцитом уваги та іншими нозологіями.

Львівський міський центр реабілітації та навчально-реабілітаційний центр «Джерело» надають всі послуги безкоштовно і охоплюють різновікові групи неповносправних осіб.

Дітям від перших місяців життя надається допомога у «Відділі розвитку дитини». Тільки у 2008 році до відділення звернулось за консультаціями і реабілітаційними послугами 309 сімей, переважна більшість зі Львова та області, але також із інших регіонів України. Молодим батькам надають психологічну підтримку, проводять відеотренінги, навчають опіки над дітьми з особливими потребами.

На програмах відділу соціально-педагогічної та психологічної реабілітації ЛМЦР 78 неповносправних дітей мають можливість відвідувати звичайні садок і школу. А відділення професійної орієнтації (Клуб Активної Молоді) надає можливість неповносправній молоді розвинути свої здібності, побутові та соціальні вміння; практикувати різні види мистецької діяльності; вчитись соціальної активності та спілкування, спрямованих на інтеграцію в життя суспільства. Зараз членами клубу є 46 молодих осіб з особливими потребами віком від 16 до 35 років.

У центрі панує особлива атмосфера, яку найкраще відображають слова з етичного кодексу цієї унікальної для України установи: «Ми віримо у вартість і цінність життя кожної дитини, якою б не була її неповносправність, у її невід'ємне право бути любленою і шанованою як особистість, її потребу любити відповідь, розвивати та реалізовувати свої здібності й таланти...» Кожна дитина тут трактується як унікальна особистість, і це те головне правило, яке, ми віримо, одного дня стане базовим для формування загальнодержавної політики щодо неповносправних осіб.

Олена ЗАМОЙСЬКА

Інша реальність

В кінці XIX ст. Фрідріх Ніцше сказав: «Бог помер», і він сказав правду. Він визначив дух часу і суспільний вибір. Саме люди, користуючись колективною свідомістю, яка домінує в той чи інший час, спроможні створити для себе цю або іншу реальність – або з Богом, або без Нього. Тому Ніцше просто констатував прихід нової людської реальності – те, що від сьогодні люди вирішили вважати правдою, а що – брехнею. Мені завжди ця фраза німецького філософа нагадувала євангельську: «Ось дім ваш лишиться вам порожнім» (Мт.23:38). Її висловив Ісус в кінці свого служіння, якраз перед тим, як розповісти учням про останні часи і знамення.

Що означає «дім ваш лишиться порожнім»? Це означає, що, не прийнявши Доброї новини, народ Ізраїлю не прийняв і того, від кого вона походила, – Бога. Він вирішив жити не в Божій реальності, яку проповідував Син Божий, а в своїй власній людській. А в цій людській реальності було дуже багато слів про Бога, було багато жертв Богу, Храм і місто на свято не поміщали всіх паломників, що приходили з найвіддаленіших куточків Палестини; фарисеї навчали, молитви звучали і обряди здійснювалися.

І все ж слова «дім ваш лишиться порожнім» майже рівнозначні висловлюванню: «ваш Бог помер», тому що Його більше немає з вами, тому що ви самі втратили Його. І напевно, тут вперше наглядно було проведено межу між людською «реальністю» і «релігійною» з однієї сторони і Божественною реальністю, присутністю Самого Отця Небесного – з іншої.

Виявляється, можна навіть не помітити втрати Бога, як не помітили цього колись ізраїльтяни, не вловити моменту, коли це сталося. Ми пам'ятаємо 10 заповідей – не вбий, не кради, не свідчи неправдиво... І, звичайно ж, вся земна історія була порушенням цього закону. Але, якщо ці заповіді порушувалися явно, то порушення однієї з перших і найважливіших, а саме другої: «не ззивай намарно імені Господа Бога твого» – було не достатньо очевидним. Навпаки, той, хто частіше за інших говорив про Бога, вважався благочестивим.

Ось тут і відбулася підміна, що привела до порогу катастрофи. Тому що йдеться якраз про Бога і відносини з Ним – джерелом реальності. І коли заповідь застерігає не згадувати Імені Божого намарно, йдеться про те, щоби не вживати його машинально, завчено, не підмінити тайну реальної присутності словом, цитатою, завченням, не глибоким висловлюванням Його імені. Машинальна вимова сакральних слів здійснює катастрофічну підміну Бога – словом. І ця підміна – це тільки початок всіх наступних. Тому що, підмінивши живу присутність Бога словом про нього, ми втрачаємо зміст Його імені, а слідом за цим – зміст всіх решти речей і імен, що нас оточують. Якщо ми не переживаємо таїнственої присутності Начала Начал серед нас, то з часом втрачаємо здатність

переживати першопочаткову реальність речей, яку Він вдихнув у них.

І ми більше не бачимо хмар, птахів в небі, дерев в лісі, осяяного змісту творіння. І найтрагічнішим є те, що ми не бачимо один одного. Втративши священне пережиття Бога, священну присутність Реальності, ми втрачаємо здатність бачити людину, тому що її присутність ми також підмінили словом, яке вже не має свого сакрального значення чи, простіше кажучи, яке втратило велич і серйозність.

Зараз поясню, що маю на увазі. Я зовсім не закликаю до того, щоби напружуватись при слові «Бог», або іншому людському імені і намагатися побачити в цьому щось потойбічне. Але я завжди інстинктивно внутрішньо противився, коли Олександрю називали Леською, Софію – Зоською, Степана – Стефком. Глибина відразу ж зникала і наверх випливала плоска двовимірна реальність. Відсутність Величного. Якщо святість і глибина слова відходять, то воно перетворюється на значок. Це також стосується і всього творіння – хмар, тварин, моря, дерев, наших близьких. Або ми бачимо їх священне буття – безсмертне, радісне, або маємо справу з словами-іменами, мертвими словами-значками, за допомогою яких, комбінуючи і рекомбінуючи їх, створюємо той чи інший вид людської реальності, при якому «дім ваш лишиться порожнім». Властиво, цим зараз займається телебачення, реклама і велика частина сучасного мейнстріму в мистецтві – підміною реальності і вигнанням Бога. Не безпосередньо, а через яскраві картини, що не мають сакральної основи.

Ось чому Жак Дерріда каже, що в світі не існує нічого, крім мови, в якій «Бог» – просто одне зі слів. Стосовно сучасного світу він майже правий. І ця обставина є одночасно і симптомом, і знаменням, і беззаконням.

Чому люди не впізнали Спасителя та продовжують Його не впізнавати? Звичайно, можна просто відказати – «за гріхи», але, думаю, що така цитатна фраза нічого в серці не оживить і не пробудить. А сталося це тому, що в реальності, вибудованій за допомогою словесних кодів, місця для позасловесної реальності Христа не знайшлося. Та коли він лише лежав у яслах, не знаючи та не вимовляючи слів, Він уже був. Про це чудово

писав Томас С. Еліот, великий англо-американський поет. Відтак, можна знати Біблію напам'ять, але Бога не зустріти. І таке бувало. Можна так і прожити зі словами про Бога, ні разу не відчувши Його Самого в собі.

Ви думаєте, що штучність реальності швидко викриється? Не думаю. Достатньо згадати про те, скільки років Земля вважалася центром сонячної системи, і найцікавіше – це твердження супроводжувалося математичними та астрономічними доказами найкращих умів: «Не богохульствуй! Земля – центр Всесенної». Штучна реальність завжди заявляє, що вона найправдивіша. Так робили і більшовики, і фашисти, і сучасні знавці політичного конструювання. Так зробили фарисеї, засудивши Христа на страту. Як же розпізнати цей фальш, цю вибудовану людиною хвору реальність? Відсутністю святині, яка породжує відсутність любові і відсутністю реальності, сліпоту, сон наяву, всездозволеність, втрату енергії та життя. І так далі.

...Кілька років тому я пішов на п'єсу театру «но». Спектакль привезли японці і показували його в рамках Чехівського фестивалю, що проходив у Москві. Народу в залі було багато. Видовище вважалось престижним. І ось спектакль розпочався. Це був дивний театр: фігури майже не рухались, музика невеликого оркестру, розташованого на цій же сцені здавалась нудною та одноманітною. Минали хвилини, а на сцені нічого не відбувалося. Кілька жестів за цілу годину, і все. Зал пустів на очах. Я висидів до кінця, і раптом ближче до завершення мене осінило. Я зрозумів, що маю справу не зі звичайною п'єсою, а з сакральним дійством. Фігури на сцені нагадували дійових осіб візантійських ікон – статуарних, оповитих вічністю, що перебували поза часом, але перед Богом. Актори «но» знаходились всередині священного дійства. Вони пропонували глядачу розділити це дійство, причаститися вічністю. І тут у мене ніби відкрились очі – я побачив, я захопився, я ожив. І ожила сцена, музика і самі актори. Я увійшов в реальність того, що було на сцені.

Так само, як нетерпеливі глядачі, що йшли із театру «но», ми можемо дивитися на світ навколо нас, не вловлюючи його святого начала, не чуючи смислу його святої музики, не бачачи в ньому Бога. І тоді ми – сліпі.

Ми можемо спілкуватися один з одним, але не бачити один одного, тому що спілкуємось не з любов'ю, а тому, що так треба. Ми можемо говорити «люблю» і не йти далі самого слова. Ми можемо говорити «Господь», а так і залишатися з мертвим словом на кінчику язика. Таким чином, втративши святиню як ключ до реальності, ми спимо наяву та спілкуємось з примарами. А потім ми виходимо з Театру. І багато виходять, так і не зрозумівши, де саме вони побували і які можливості цей Театр їм пропонував.

Ось чому важливо пережити зустріч з Богом в серці, а не з чужих, навіть найпрекрасніших слів. Ось чому важливо самому доторкнутися до Нього, а не просто повторювати, що Бог – це все. Тому що слова – взаємозамінні, а дотик до Живої Істини нічим не можна замінити.

Сучасний соціум, втомившись від штучних святинь, вигнав із себе першопочаткову святиню. Разом з нею відійшла й любов. Та сама любов, про яку сказав Христос, що вона ослабне через примноження беззаконня. Не будемо думати, що любов відійшла тільки з соціуму. Вона відійшла із багатьох храмів. І багато церков, наповнені людьми, словами любові, але є пустими для Бога.

Мудрі люди Сходу і Заходу говорили про небезпеку неправильного вживання слів, про те, що там, де слова вживаються неправильно, не може бути гармонії і навіть відносної справедливості. До цього ж закликав Ісус, коли говорив, що ми відповідатимемо за кожне неправильне вживання слова. А неправильним вживанням є те, що слова втрачають свою глибину, перетворюються у формальні значки, вони починають не вказувати на Реальність, на Божу присутність, а підміняти її. І тоді за висловом Сергія Аверенцева, «усе більше не має ніякого значення» - ні вбивства, ні жертви, ні катастрофи. Такої модальності людського сприйняття, мабуть, в світовій історії ще не зафіксовано. Підміна спрацювала на всю силу.

Андрей СУЗДАЛЬЦЕВ

Передруковано з журналу «Решение»
№18, 2007 року

Секс – вам не іграшки, порнографія – кримінал

Порнографія починається там, де закінчується еротика. І відбувається це саме тоді, коли тваринні інстинкти брутално просочуються крізь пори усіх випуклих ділянок грішного людського тіла. На жаль, естетика в цьому випадку ховається десь глибоко під плінтусом...

Сонними руками кожного ранку дістаю з полички баночку, повільно ковтаю пігулку. Так я спонукаю свій організм протистояти наступу злих хворіб, стимулюю імунітет. Він – відомий в мистецьких колах письменник, але це не заважає йому робити те саме. Лише по-іншому, за своїм гендерним законом. Стомленими руками він дістає з шухляди кілька сторінок, майстерно зшитих якимось видавництвом, повільно гортає кожну із них. Так він спонукає свій організм продукувати маленькі тільця, тримає себе у формі. Абсурдно вважати обидва наші випадки природними, адже так само, як вітаміни можна отримати з салату чи рагу, приготованих з натуральних продуктів, так і непідробну насолоду дістаємо швидше від тісного тілесного контакту. Питання: чи вважати це злочином? Та й перед ким?

Порнографія – аберация близькості. Цілий комплекс. Не медичний чи спортивний, а моральний. І приємніше (увага! Не ефективніше) та й старатись вдвічі менше, працюєш на себе. Вигідний бізнес...

Якось ми з подругою після чергового дня у школі зібрались разом робити уроки. На той час мій стіл вже давно прикрашав великий монітор та системний блок. Не варто говорити, що ніяке домашнє завдання нас не цікавило, мету зустрічей змінити було не можна – кожного вечора ми рефлекторно сиділи перед ним. Мама якраз в той вечір принесла нам мультики. Принаймні так її запевнили добрі комп'ютерщики, які цей диск мамі і «всобачили». Звісно, жодних задніх думок. Радо беремо CD-плитку з її рук. Очі мимоволі округлились. Замість

«Ну постривай» чи «Русалочки» ми поринули у нічний клуб огидного силікону та шкіряних батогів. «Стривати» там ніхто не збирався. Невинний жарт – погані наслідки. Знову комплекс. Цього разу неповноцінності.

Тепер третє. В Інтернет з лопатою: тоннами вигрібаю фекалії з кожного нового віконця. Секс-богині і боги, збільшення довжини фалосу, безкоштовне ознайомлення з новинками... Це що, любі, свята безкомпромісність «соціальної» реклами? Реалії чи б пак рІГалії сучасного віртуального життя. Кусаю лікті.

Чомусь довелось народитись в той час, коли комунізм почав випльовувати свої гнілі зуби. «Сексу нема». Змусили думати про довколишніх гермафродитів і про те, що лише обрані, наче бджолині матки, чоловіки живуть статевим життям за рахунок американських «Плейбоїв». Таке гасло сповнене гідності, проте нічого схожого наша ліберальна й ідеальна влада запропонувати не змогла. Порядки не ті, бюджет кульгає та й вибори щороку. От і маємо благородні ініціативи, на зразок роздачі гуманітарних презервативів. Знову закордонна милостиня. Але ж, як і в будь-якому маркетингу, не обходиться без новинок та сюрпризів в «нагрузку». Натомість нова операція в правоохоронців: «подай, не минай». Відтепер кожному, хто зберігає вдома стимуляризатор-імунізатор світить відповідальність. Кримінальна. Джекпот! Безжалюбно викриватимуть «особливо небезпечних злочинців», виокремлюючи за якимось особливою ознакою. Якою цікаво? Адже з вигляду усі ніби нормальні. Боюсь судити чи нарікати, вимагати розсудливості і знову ж таки здорового глузду. Благаю єдине: як почали щось, то робіть це хоча б не навиворіт!

Ірця СТЕЛЬМАХ
ілюстрація Богдани ДАВИДЮК

Напівлегально. Про львівських повій та їхніх клієнтів

Якщо серед білого дня взяти авто і проїхатися навколо Львова по об'їзній дорозі, то за один маршрут можна зустріти від 10 до 20 повій, або, як їх ще називають, жінок секс-бізнесу. Вони не стоять на зупинках, а трохи далі від них, щоб потенційний клієнт міг відрізнити повію від звичайної жінки, яка чекає на маршрутку. Звичайний робочий день, кожен зайнятий своїми справами, всі працюють.

До 2006 року в Кримінальному кодексі України стаття 300 передбачала покарання за систематичне заняття проституцією, тобто надання сексуальних послуг з метою отримання доходу. Штраф за це становив від п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи терміном до ста двадцяти годин.

Зараз такої статті не існує. Натомість, у законодавчому полі проституція вважається адміністративним порушенням, яке тягне за собою попередження або накладення штрафу від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Зміна криміналу на адмінпорушення значно полегшила життя повіям. Тепер вони можуть набагато спокійніше давати свою рекламу у газети, залишати візитки у розважальних та відпочинкових закладах, а також не боятися домовлятися з клієнтами по телефону. Держава сором'язливо закриває на це очі – про легалізацію говорити зарано, (кажуть, суспільство дуже моральне і неготове), а усунути таке явище все-одно неможливо. Проте, такий прибутковий бізнес не може залишатися поза увагою структур, які мають хоча б мінімальну владу якось карати. І хоча саме покарання, обходилося б дешевше, ніж відкуплення від нього, сутенерство та «прикриття» широко практикуються. Ну хто хоче мати непотрібні проблеми і тяганину по відділках?

Дві молоді і досить симпатичні дівчини погодилися на розмову. Настя і Наталя, 18 і 19 років – молоді, веселі, на вигляд безтурботні, а в розмові – надзвичайно приємні дівчата. В секс-бізнесі працюють приблизно рік, до роботи ставляться як до роботи. Вони не стоять на трасі – клієнти їх знаходять по телефону. Настя каже, що ось-ось кине роботу, бо знайшла хлопця і збирається за нього заміж. Він поки що не здогадується про її роботу, але колись вона йому про це розкаже, бо і так не зможе довго приховувати – її клієнти на кожному кроці. Взагалі, повії часто виходять заміж за своїх клієнтів. І ті, і інші переконані, що потрібно брати

жінку, яка вже так «нагулялася», що сама захоче бути вірною лише йому одному. Але, швидше за все, чоловіки розраховують на те, що така жінка буде їм до кінця життя вдячна за те, що витягнув її з повій. Такий жінці в будь-який момент можна сказати: «забула, ким ти була?». Жінки своєю чергою не боятимуться того, що чоловік одного дня дізнається про її минуле, або його друг-брат-кум виявиться постійним клієнтом в минулому.

Кажуть дівчата, що у 40% випадках клієнт просто хоче поговорити. Це теж зрозуміло – перед такою дівчиною не соромно ні в чому зізнатися, вона і не засудить, і дружині не перекаже. І хай що б там поганого чоловік про себе не розповідав, на фоні повії він все-одно виглядатиме краще. Або принаймні так вважатиме.

М.С.: Дівчата, не страшно Вам працювати в такій небезпечній сфері?

Н. і Н.: Скільки ми працюємо, з нами ще ніяких ексцесів не траплялося, але інші розповідали, що клієнт міг взяти нібито на годину, а потім відвезти кудись, приковував до батареї і пускав по колу між своїми знайомими. Є такі клієнти, що на руках носять, а буває, що і кричать, обзивають, вдарити можуть. Різні є, але переважно всі багаті – депутати, власники фірм, готелів, саун. І якщо вони забагато випивають, то можуть і забагато собі дозволити. Зверхньо ставляться, мовляв, я заплатив і можу робити, що хочу.

М.С.: Скільки клієнтів обслуговуєте за добу?

Н. і Н.: Може бути ні одного, може бути і шість, сім. Переважно всі беруть на годину – дві. Це важко, не кожна жінка таке витримає, може яєчник розболітися, різне буває. Багато клієнтів є постійними і приходять 2-3 рази на тиждень.

М.С.: Чого хочуть чоловіки?

Н. і Н.: Дуже багато чоловіків хочуть просто поговорити. В будь-якому випадку, кожного потрібно вислухати, кожному щось сказати – ми вже як професійні психологи. Щодо самого сексу, то ми практикуємо тільки оральний і вагінальний, від анального принципово відмовляємося, так само як і від садо-мазо і незахищеного сексу (ми регулярно перевіряємося – двічі на тиждень). Буває таке, що сімейна пара замовляє собі повію – просто познімати на камеру як вони сексом займаються. Або жінка замовляє чоловікові повію і сама за цим спостерігає.

М.С.: А про що Ви мрієте?

Н. і Н.: Всі дівчата мріють про

сімейне щастя. Кожна дівчина з нашої сфери мріє про чоловіка, який би не пив, любив її, і, що найголовніше – якщо він буде знати про те, чим вона займалася, щоб він їй за це не дорікав.

М.С.: Якщо ваш чоловік колись звернеться до повії, як Ви до цього поставитеся?

Н.: Я б, звичайно, цього не хотіла. Але, якщо він дуже захоче – то будь ласка. Я знаю, що це таке, сама пройшла через це. Може я колись буду поганою жінкою. Я ж не знаю.

Послуги Насті чи Наталі коштують 300 грн за годину. За ці гроші можна отримати оральний і вагінальний секс. Ціна так само залежить від зовнішнього вигляду. Дехто за такі самі послуги бере 500-600 грн. Скільки коштують дівчата на трасі, мені не вдалося з'ясувати. Проте, цілком очевидно, що значно дешевше і клієнти в них не такі вибагливі – про зовнішній вигляд дівчат з траси краще промовчати.

Оля, одна з тих, чиє робоче місце знаходиться серед галасливих машин, каже, що дружина ніколи не зможе дати чоловікові того, що дає повія. Ні, йдеться не про специфічні сексуальні послуги, а про лагідне і покірне ставлення. Оля надає лише оральні послуги – кожного дня, в середньому п'ять клієнтів на день. Найчастіше до неї звертаються одружені чоловіки у віці 40-42 роки. Постійні клієнти приходять і по три рази на тиждень. Каже, що ставляться до неї з повагою, ніколи не ображають. Хіба малолітні хлопці можуть забагато порозважатися, відвезти кудись, а дорослі так не роблять. Жінкам Оля радить читати більше книжок про те, як задовільнити чоловіка, а собі побажала більше клієнтів.

А я на завершення бажаю всім отримувати задоволення від своєї роботи. І від сексу. Або від того і іншого разом.

Коментар соціального працівника:

Зазвичай дівчата ідуть працювати у секс-бізнес через легкі гроші. За одну ніч можна заробити стільки, скільки на іншій роботі за місяць. Дехто переконаний, що по-іншому просто не зможе заробити – можливо тут має місце низька самооцінка. Хтось замолоду потрапив під негативний вплив і втягнувся (часто подружки залучають одна одну, пропонуючи «легші гроші»). Кожна історія – особлива.

Мар'яна СОХА

Всі різні – всі рівні

**У цьому місті живуть геї,
лезбійки та ще багато
цікавих людей**

гомофобії - ні

Наліпки з такими лозунгами неодноразово можна було побачити у громадському транспорті Львова. Їх розповсюджували до всесвітнього дня боротьби з гомофобією (17 травня) учасники ЛГБ та незалежної групи «Gender Lviv» (7 березня учасники вперше у Львові провели жіночу маніфестацію). Для необізнаних в таких справах: гомофобія – це ірраціональна неприязнь до людей з нетрадиційною орієнтацією. Отже, 17 травня, близько 16 години біля оборонних мурів була запланована акція рівності, метою якої було звернути увагу на прояви нетолерантності до секс меншин. Та не встигли учасники навіть розкласти транспаранти з мирними лозунгами на кшталт «Львів – місто вільне від гомофобії», «Кожен має право вибору» тощо, як на них набігли більше десятка короткострижених хірургічних масках (очевидно дехто мав вже проблеми з законом) хлопців в спортивному одязі (в той день відбувся ще й футбольний матч) з лотками яєць, котрі полетіли не тільки на демонстрантів, а й на випадкових перехожих і польських туристів. Одяг, не говорячи вже про настрій, було добряче зіпсовано. Міліція, яка була заздалегідь проінформована про проведення акції, прибула на місце події вже після нападу, а два міліціонери, чимчикуючи наче на прогулянці, швидше зайняли позицію спостерігачів. Трохи заворушилися лише тоді, коли над переходом з площі Митної хтось кинув в натовп петарду. Видається, що до толерантності нам як до неба пішки, а ми ще хочемо в Європу... Люби ближнього свого – одна з основних заповідей Біблії, а ми кожну скалку в оці ближнього бачимо... Коли двом повнолітнім людям добре разом і це не порушує спокою іншим, навіщо в цьому вбачати проблему? Геї, як і більшість громадян, є віруючими і освіченими людьми, хочуть користуватись однаковими правами на шлюб (зміна прізвища партнера, право на успадкування майна), усиновлення дітей. Не хвилюйтеся, геї не претендують на ваш зад. Вони – такі ж самі люди як і гетеросексуали – мають дві руки, дві ноги, і так само прагнуть бути щасливими.

«Подивися на себе і з ким ти спиш» - Андрій Лещишин

- Де збираються гомосексуалісти у Львові?

- Приблизно 2 рази на місяць винаймаються приміщення у львівських клубах.

- Хто може відвідувати ці заходи?

- Вхід здійснюється за спеціальними запрошеннями, щоб уникнути неприємних ситуацій зі сторони гомофобно налаштованих людей.

- Який середній вік гомосексуалістів, що збираються в клубах?

- 18-45 років

- Які акції проводять львівські гомосексуалісти?

- 16 травня провели акцію рівності до всесвітнього дня боротьби з гомофобією, 17 травня – молебень за померлих від СНІДу, а також інші громадські акції, наприклад, прибирання шевченківського гаю і т.д.

- В чому проявляється дискримінація гомосексуалістів у Львові?

- Закид содомського гріха.

- З чим пов'язане таке ставлення?

- Нездатність продовження роду

- Наскільки ситуація є гострою порівняно з іншими містами в Україні?

- У Львові вона ще не настільки гостра в порівнянні, наприклад, з Дніпропетровськом, оскільки Львів є західнішим містом, і чимало львів'ян мають можливість спостерігати толерантне ставлення до геїв за кордоном.

- Чи львівські гомосексуалісти приховують свою орієнтацію на роботі, вдома і т.д.?

- 85 відсотків - так

- Чи часто у Львові гомосексуалісти практикують спільне проживання? Чи буває, що всиновлюють дітей?

- Практикують. Зазвичай це молоді люди, котрі ще не мають власного помешкання, але вони стикаються з проблемою, коли домовласники не дуже хочуть здавати квартиру двом хлопцям чи дівчатам. А от дітей їм не можна всиновлювати, оскільки не має закону про одностатеве партнерство.

- Чи бувають випадки, коли гомосексуалісти знову стають гетеросексуалами і навпаки?

- Кожна людина народжується бісексуальною, а решта формується у дитячому віці.

- Чи є частими випадки, коли гомосексуальна людина одружена / заміжня і її половинка ні про що не здогадується?

- Бувають випадки, що люди одружуються для прикриття. У 95 % це приховується, особливо коли у родині є діти.

- Гомосексуальність – вроджена чи набута?

- Однозначно вроджена

- Що ви зазвичай відповідаєте на закид, що гомосексуалізм – це хвороба або відхилення від норми?

- Подивись на себе і з ким ти спиш. Я є собою.

- Чи бувають гомосексуалісти віруючими і якщо так, то як вони практикують свою релігію, якщо, наприклад, християнство вважає це гріхом?

- Я сам закінчив Католицький університет, ходжу до церкви і сповіді. Священник цілком толерантно до мене відноситься.

- Якого ставлення хочуть гомосексуалісти?

- Просто толерантного відношення

- Чи хочуть гомосексуалісти, щоб їхня орієнтація була помітна?

- Це залежить від кожного особисто.

- Яким має бути суспільство, щоб гомосексуалісти почувалися добре і впевнено?

- Має бути прийняття законів про партнерство, усиновлення дітей, тоді можна буде говорити про щось інше.

*Інтерв'ю з Андрієм Лещишиним,
директором ЛГБТ організації «Тотал»*

*Розмовляла Катрін РОІНСЬКА
Фото автора*

А Р С Т
НЕБА

фото © Ростислав ШПУК

М П @ С Т @
НЕБА

фото © Ростислав ШПУК

ШИ ФРЕ НИ! ...я

24
ПРОСТО НЕБА #6

История з моей жизни, а в последствии каждое стихотворение – это переплетение моей болезни с потусторонним миром, в который попасть здоровому человеку практически нереально. Эта болезнь в плотную связана с колдовством, проклятиями и бесовщиной. Поэтому, каждый третий больной кончает жизнь самоубийством. Название этой болезни – шизофрения.

*Шесть лет тоски и без любви,
Пол года радости и в сумасшедшем доме дни.
Так я провел остаток дней своих,
Пока не понял истины святых
Я тайну вечную храню
О ней поведал мне Господь,
Теперь же – возродится плоть
И буду счастлив я.
Да будет счастлива родня,
Что я воскрес, вернулся с мира тьмы
И вновь любовью окружен,
И больше мне не страшен он
И больше нету суеты
Да потому что рядом ты.*

Все, как мне кажется, шизофреники повязаны между собой какойто невидимой силой. Многие пребывают во власти одного и того же мира, его можно назвать потусторонним и, при всей их неадекватности, они прекрасно понимают друг друга. Мир, в который попал я, разрушил меня, но и помог мне покаяться и задуматься о вечном. Поэтому многие мои стихи связаны с Господом и тем, кто старается завладеть нашим разумом и душой.

*Опять пришел и мучаешь меня,
Забрался внутрь и рвешь меня на части.
Я знаю, что ты хочешь от меня
Душа моя нужна тебе для счастья
Ты столько лет, как коршун над добычей
Сидишь и ждешь – когда уйдет Господь,
Чтобы душой моею насладится
Тебя уж не волнует моя плоть.
Душа моя – вот это тебе нужно,
А остальное все игра.
Ты без особого труда
Отнимешь все – я это знаю
Только души тебе своей не доверяю.*

История моя может показаться на первый взгляд вымышленной, но это не так. Было время, надеюсь, оно больше никогда не вернется, когда я действительно навлек на себя большую беду. В результате имеем то, что имеем – шизофрения, склероз, одиночество, непонимание в обществе и периодические пребывания в психиатрической больнице. Нет, я не опасен для окружающих меня людей, просто я стал слышать голоса. В этом мое проклятие или счастье – мне предстоит еще разобраться. Пока мне кажется, что это расплата за мои грехи.

*Я жизнь свою прожил
Не так, как надо:
Так часто пил я и курил,
Когда молится было надо.
Я грабил, даже убивал,
Чтобы крутым казаться,
Жену чужую я ласкал,
А мужу улыбался.
С друзьями был всегда на «ты» -
Они меня боялись,
А я то думал, что они
Мною восхищались.
Смотрю назад и задаю вопрос
Не Вам – себе!
Зачем так жил я на Земле?
Как мне об этом рассказать,
Моя любимая тебе?*

Порвал меня Дьявол как тузик тряпку. Он отнял все, чем я гордился, восхищался, всех, кого я любил и практически завладел моей душой. Если Вы думаете, что он не может войти в Церковь, то вы глубоко ошибаетесь. Вы все носите его в себе, так же как и я ношу свой Страх – он повсюду.

*Я продал дом – купил палатку -
Ее поставлю я везде
И не боюсь, что кто-то ночью
Ее ограбит по нужде.
Всегда мои открыты двери,
А на душе такой покой.
Я не боюсь воров, которые
Отнимают Ваши покой
К вещам привязаны Вы сильно,
За них страдаете всегда,
А у меня лишь только Вера
Поэтому и счастлив я.
Зайди, прошу тебя, ко мне
И отдохни с дороги,
Оставь печаль свою и горе
Прямо на моем пороге.*

Не знаю почему, но после того как я вернулся с того мира, многие вещи, которые я делал раньше, я просто не понимаю. Они мне противны. Все, что касается греха, лжи, неправды, я с трудом переносу. Правду говорил Господь: «Не все умрете, но переменитесь в одно мгновение».

*Я мог бы много рассказать
О том, как трудно там дышать
Сплошная тьма и страх кругом.
Не в этом мире, а в другом
Где света нет и нет любви,
И не горят там даже фонари.
На ощупь будто бы со мной
Идешь ты в пропасть,
И если бы не вера, ты б никогда
Оттуда не вернулся,
А на лице твоём навеки
Словно клеймо – остался б страх.*

Сергій ПАШАЄВ

Сучасна драматургія

Очі вилізають на лоб. Бачу дитину з роздобоною головою, дівчинка, яку я трахав, намагається рукою вичистити те, що я в неї влив, голодний чоловік їсть ногу своєї мертвої дружини. Терор народився тут і не хоче вмирати...

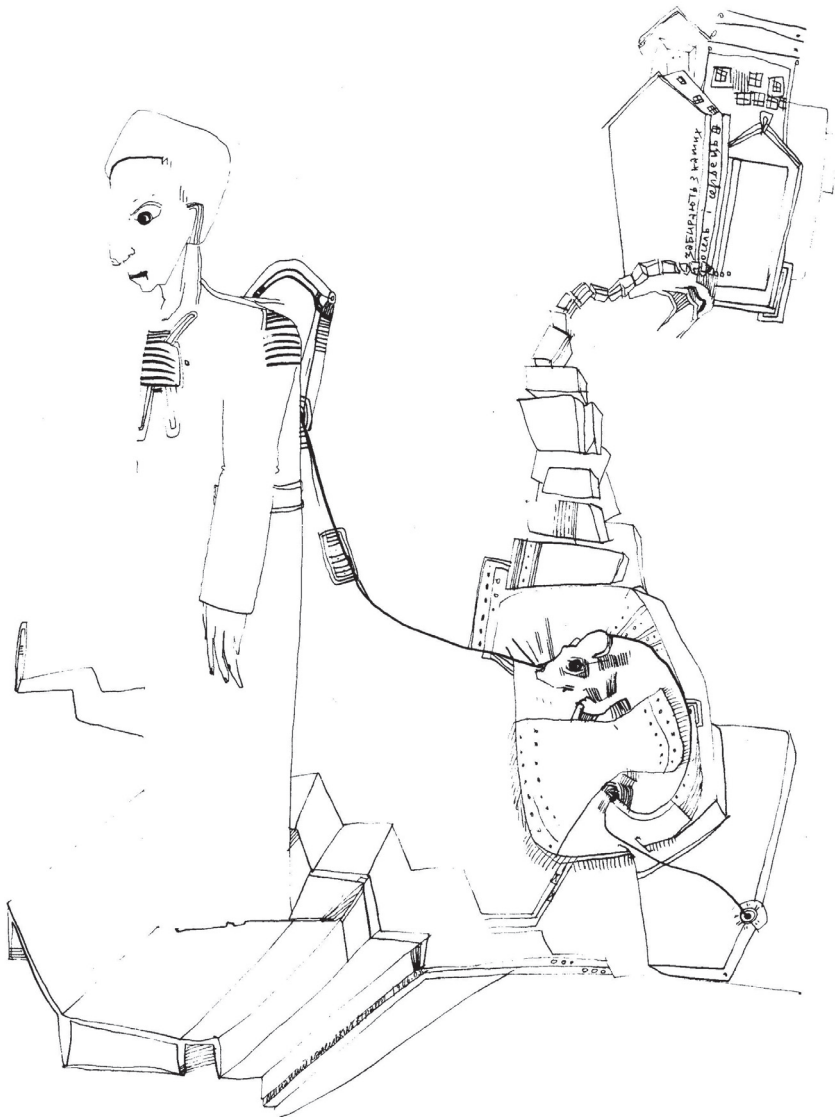
Сара Кейн «Підірвані»

Мені сумно, я відчуваю, що майбутнє безнадійне й краще вже не буде, мені нудно, все дратує, я зазнала повного краху як особистість, я винна, я наказана, мені хочеться себе вбити...

Сара Кейн «Психоз 4:48»

Добропорядні громадяни сучасного суспільства, стомлені насильством, жахами й бруталним сексом з медій, ніколи-ніколи не ходять в театр. Бо там все це продемонструють просто «вам в обличчя».

бруд, слова, оголені до нецензурної лексики, розтрощені життя, маргінальні особистості... Моральні норми? Християнські цінності? – Вони по ту сторону товстої чорної лінії. Тут залишаються звульгаризовані долі з

In-yer-face theatre («театр-вам-в-обличчя») як феномен британської драми виник в 90-х рр. XX ст., а сам термін вперше в контексті театру використав театральний критик Aleks Sierz у 2001 р. Жорстокість, агресія, секс,

оголеним нервом глибокої самотності й приреченості. Глядач рідко побачить повноцінну історію з фабулою, основною метою in-yer-face theatre є передача шокуючої чутливості, публіка має відчуті всі крайнощі емоцій, зображених на сцені.

Грунтом «театру-вам-в-обличчя» називають альтернативний театр 1950-х рр. (зокрема п'єси Дж. Осборна), естетику Антонена Арто, відомого як засновника театру жорстокості, та Альфреда Жаррі, культової фігури французького авангарду.

Найвідомішими майданчиками, де втілюються радикальні течії нової театральної естетики стали лондонські «Роял Корт» (Royal Court), театр-паб «Буш» (Bush), «Хемпстед» (Hampstead), «Сохо» (Soho Theatre), «Фінборо» (Finborough), «Трайсікл» (Tricycle).

Сара Кейн, авторка культових п'єс «Підірвані» і «Психоз 4:48», Марк Равенхіл, всесвітньовідомий завдяки шокуючій «Shopping and Fucking» і Ентоні Нельсон, творець не менш талановитих «Переміщених», на думку деяких критиків, формують найвідомішу драматургічну трійцю «театру-вам-в-обличчя».

Сара Кейн є, мабуть, найталановитішою й найбільш зміфологізованою постаттю сучасної британської драматургії. Її життя у формі п'єси з трагічним кінцем, закінчилося реальним самогубством і вражаючим суїцидальним «Психозом 4:48». Почалося все з сенсаційної постановки «Підірваних» у «Роял Корті». 23-літня драматург не тільки шокувала критиків і публіку вражаючими образами канібалізму, виїдання очей, мастурбації, гомосексуального зґвалтування, але й запропонувала цілком іншу структуру драматичного твору. В розповіді про журналіста й дівчину, приречених на смерть в дорогому готельному номері, хтось вбачає «мішок зі сміттям», а хтось правдивість й поетичність. Брутальна лексика тексту, екзистенційний кашель вмираючого курця, бажання любити гвалтуючи, витончено груба непохитність солдата у задоволенні найпримітивніших/найважливіших потреб приховують глибокий біль, самотність й приреченість.

Сара Кейн легко назвати і божевільною, і геніальною. Щоб стати всесвітньовідомою їй вистачило написати чотири п'єси. Щоб стати міфом їй вистачило залишити після себе 30 сторінок рваного тексту й, ніби за сценарієм, померти в 28. «Психоз 4:48» поєднує в собі зріз параноїдальних марень, дослідження божевілья зсередини, біль і страх, який глибоко в'їдається в свідомість, проповзає мурахами по шкірі й зачіпає щось незрозуміле всередині.

Сучасна британська драматургія, відома більше під назвою new writing, неоднозначна і контроверсійна, з абсолютизацією ролі драматурга в процесі постановки п'єси, глибоко вкоріненою соціальною, викликає іронічні посмішки, огиду, захоплення, здивування, спричиняючи глибокі перетурбації в драматичному процесі й людській свідомості і так чи інакше відображає нашу (їхню?) дійсність.

Оксана ДУДКО
ілюстрація
Богдани ДАВИДЮК

Будь-яка вість про нього є благою. Й тихою – він був неголосний і неквапний, немарнославний і немарнотний. Як воно часто буває, глибше прочитаний та інтерпретований за найближчим кордоном, аніж у нас. Його неможливо було ні з ким сплутати – Назарові тексти так само контрастні стосовно будь-якого натовпу, як і він сам.

Він був дуже надійною людиною. Попри гадано-вдавану асоціальність, складно пригадати когось із такою ж несхитною громадянською позицією, ословленою у своєрідному мотто до книжки «НЕПРОменеВІСТЬ»: *для опору упрям найнадійніша опора /– це ігнорування ворога.*

Часопростірно й світоглядно він належав до молодших «вісімдесятників». І, слідом за старшими («вісімдесятниками», тобто), потягнув просилити нитку українського модерну й неоромантизму крізь усі «розстріляні» й «порожні» десятиліття. Хіба що Гончарова особиста нитка снується не від Зерова з Плужником, а від його літературного альтер еґо, авангардиста Гео Шкурупія, розстріляного в 37-му енкаведистами. Вони навіть примудрилися народитися в один день.

Потенційно він був одним із найяскравіших наших перекладачів поезії. Одним із найоригінальніших східноєвропейських літераторів. Першим літературним перформером таки став: беззаперечно мовний поет, він мав дивовижний хист озвучувати й візуалізувати свої тексти. Звучання, смак та образ слова були для нього неподільними.

Не можна не згадати про його твори для дітей. Пригадується, як морочився над Назаровими «Люльком та Енелюльком» ілюстратор «Казок Старого Лева», як критично морщилися видавці. Вони ніяк не могли побачити «картинку» за вигадливою філологічною грою. Тим часом читачикам дітлахам одразу кортіло вхопитися за олівця й собі щось малювати-шкрябати. Назарові якимсь дивом вдалося зберегти оту святу первинність, що зазвичай губиться з роками.

Чи варто тепер розводитися над тим, що він міг би зробити й чого не зробив? Бо ж не тому, що забракло тям. Або й часу. Мабуть, для нього були важливішими інші речі (... не хочія писати /публікувати славу здобувати). Він якось дуже ненав'язливо й нетравматично для інших обстоював власні життєві темпоритми й займався лише тим, що було до вподоби.

Востаннє ми бачились у День поезії на Личаківському некрополі, біля могили Ігоря Римарука. Шкода, що тоді не змогли прийти всі, з ким хотілося того дня зустрітися. Потопаючи в заметах, ми пили коньяк навпіл із березневим снігопадом і навпербій читали Ігореві вірші. Потому довго блукали Личаковим, запалюючи задубілими руками свічки на тих могилах, які вважали «своїми»: Василя Левицького, Осипа Турянського, подружжя Лучук-Сенатович, Сашка Кривенка... «Жменька вар'ятів, упавших з небес». Тепер іще дрібніша.

Грітися поїхали до книгарні-кав'ярні «Кабінет». Звідти телефонували друзям-поетам і знову читали, до безконечности: своє й чуже. Ледве не роздерли Герасим'юкові «Пси Карпат», бо ніяк не могли «поділити» якогось вірша. Назар лише мудро й поблажливо всміхався у вуса – годі пригадати, щоб він із кимось сперечався чи сварився. Йому завше було простіше й природніше відійти вбік, аби уникнути будь-якої штурханини ліктями.

В Римарука є, як зовсім недавно здавалося, «темний» рядок, що цілковито випадає з контексту вірша: «Хто ляже одесну, а хто ошую...». Коли можна припустити децицію справедливості в передчасній і безглуздій смерті, то вона саме в тому, що праворуч від Ігоря ліг Назар. І всі земні, а отже, суб'єктивні ієрархії тут зайві – обидва вони не залишили в пам'яті нічого, крім світла.

Все менше номерів у записнику, за якими можна зателефонувати без означеної причини. Категорично нема з ким отак душевно помовчати.

Смерть – це просто територія, де чекають нас наші найкращі, найсправжніші, найкоханіші й найвідданіші хлопці. Й чекатимуть доти, доки ми в це віримо.

По сей бік Назар зостається в своїх нерясних рядках, з-поміж яких – жодного зайвого. Й у ризах свого надивовижу обдарованого сина Юліана. І, звісно, в своїй «Христині Христинній», судженій йому вже завдяки родовому прізвищу – Назаркевич. Адже чоловіки, хай і не поети, найнадійніше, на клітинному рівні, закарбовуються саме в жінках. Себто в тих із них, із котрими ніколи нічого не ділилося – ні земних благ, ані простору. Аж до останку.

*мене не стане на всіх
мене не стане на кожному
мене не стане на жодного
мене не стане на себе
мене не стане*

Назар ГОНЧАР

3 ОСТАННІХ ВІРШІВ

ще один із нас «сховавсь»
у нетутешній вимір
але як ти враже не старайсь
плем'я наше все одно не вимре

ПРО ЗА- БУВАННЯ

НА С- ПОМИН...

[за язык]

потягаю себе за язык

потягаю

позавиваю

всі речі

всі

в папірці

позавиваю

поназиваю

всяк папірець

своїм іменем

попідписую

язык – назик

папірець – назарець

було собі лоша
о біс-собі-було-було б
лоша лоша лоша
пегасова душа
улюблений мій конику
чарівний прутику
лечу-лечу до божевілля
це сон-це сон
трава-трава – трава-трава
траватраватра...
дива-дива
кому-кому?! кому-кому-
кому-кому-ко...
дива-дива
трава-трава-траватрава-тра
сонце-сонце
трава-трава
дива-дива – дивадидади
муко-муко!

космічний порох
хоч копитом хоч крильми
здійми хоч ніздрями комічний порух
перетвори
сіЯння в сЯння
перетвори зорю на спору

і знов на біс лоша
шаленотвори пруть і пруть
бо то не просто прут
бо то прутенний шал
то поховайте як умру
війо вісьга гайта тпру
паду-паду у чорну дірку

морочний морок
захопив нору на гру
то спору на зорю знов перетворюй

Чоловічий рід (дитяча філологія) кров – в жінок – вона, а
в хлопців – він
Люлька

лінь
Мій тїнь
кров
любов

раз я хлопець, значить стать у мене чоловічий
і мене не перевчить ані вчительчина жаль
превелика, ні її ж невимовна відчай,
і мене не спокусив би навіть золотий медаль.
раз я хлопець, значить постать – не вона, а він
тїнь у нього чоловічий, чоловічий лінь
взагалі, у чоловіка – всі нехай затямлять –
і свідомість чоловічий, і совість, і пам'ять.
граматична заковика все ж мій кров бентежить:
прикладом служити може дівчинка одна
мій любов – вона
і мене не перевчить ані вчительчина жаль
превелика, ні її ж невимовна відчай,
і мене не спокусив би навіть золотий медаль.

З ПЕРЕКЛАДІВ СВІТОВОЇ ПОЕЗІЇ

Богуслав КЕРЦ (Польща)

ІМ'Я

Несповідиме стало видимим:
з сіронічої мли за лісом – обрис

поритого лику
гори по-над горами.

Зорі крапель спадали
на чорний купол

парасолі. І чути було
голос, що був не н а ч е

шум велеводдя. Нічого
не було н а ч е. Все

було як є:

струмені, хмара, скеля, янгол,
зітхання твоїх вуст,

Його Ім'я захоплює:

Ах!

Віктар ЖИБУЛЬ (Білорусь)

sANCTUS dOMINUS

Із неба валився
валився,
валився

БОГ,
якому ніхто не молився.

Млявеньким дощиком
лився,
лився

БОГ,
якому ніхто не молився.

Долі хилився
хилився,
хилився

БОГ,
якому ніхто не молився.

Та спроквола йому кланявся
Бог,
Якому молився всяк.

«Тобі 17
а мені — 500»
Ю. Завадський

я не знаю можливо це буде патетика
але ти – між ляльками і протизаплідними ліками
ти ще вчора лягала спати з ведмедиком
а сьогодні лягаєш уже з чоловіком
ніч як завжди тобі перекриє кисень
сигаретами пивом цією кімнатою
і життя так невпинно над ліжком нависне
і не буде тоді ні мами ні тата
ти сама і в твоїх неглибоких кишенях
набивається сніг і примерзлий лід
а ти мовчки їси тісто з варенням
наче небо закінчилось ніби так слід
а учора тобі дзвонили з небес
і казали пішов кредит на життя
хтось помер але знаєш ніхто не воскрес
бо над небом існують перекриття
із залізобетону які нікуди
не відпустять без паспорту і квитків
а в тобі у 17 так мало бруду
і тим паче не дуже багато гріхів
я не знаю можливо цей вірш закінчено
але ти стоїш за крок до п'яних
за годину до ночі хвилини не лічені
та чи треба туди безоглядно іти...

Григорій СЕМЕНЧУК

фото © Таня ВІЛЬЧИНСЬКА

*Гнезжусь: тепло,
Ребро – потому и льну так.
Ни до, ни по:
Прозрения промежутки!*

М. Цвєтаєва

Якого біса я в залі?! Розколотий театр натільних хрестиків – і хрещатих тіл... Хрещатик.

Відбувається щось неправильне, несправедне, але правдиве: не душа відділяється від тіла, а тіло – від душі. Не тіло стає духовним, а дух – тілесним, і поривчасто – із дитинною нетерплячістю (дитиною, яка плаче: терпіти ж не сила!) – проривається до *Іншого Тіла*. Вили... Вилив чорної крові. Блювота... «Blue» – блакитне небо над Майданом. Страчують революціонера. «На майдані коло церкви». Не треба мені про муку! Стояла така тиша, що було чути, як летіло тіло у мухи...

Тіло... Second hand від Іуди. Дешевий бренд із бутіку «Єва і Євгені...». Ні! Вічний докір Євангелія... «Ангеле мій! Мій янголе!» Ні, не буду! Будда, ти се бачив? Ті-ло. Ти – лох. Я – чесний фраєр. Німецька аскеза як запорука щастя...

Німецька аскеза... Пуфендорф, Кант і Тілліх.
Суворий сувійний затишок Alma Mater.
Козацька душа, – як грип в християнським тілі...
Христова любов...оргазми на автоматі.

Поети, чорт! Геми мудрості, чорт! Богема!
Мертвецький бомонд у лоні живого Бога;
Об'їжджені коні дохнуть у кволіх генах,
І знов алкоголь здається вселенським болем.

Змій виростив фіги – на «закусон» – поживні.
Та на фіг мені дубильна дебильна мрія?
У космоса – в лебединих тремтливих жилах –

Сто градусів: температура Серця Марії...

Температура серця (тільки не сердься!), як Маріїнський палац, барочно розповзається не вверх, а вниз... Блювота від крему і Криму. Лимон Четвертого Риму. Жуємо без цукру. Ми обидва не вміємо блювати. Ми жуємо лимони. Ми жуємо лимони. Ми жуємо ли... «Як щодо мідних труб? – Немає. – Є ще вогонь і вода, але в кульочках. – Ні, не треба. – Прошу. – Хочу такого ж, але з крилами! – Будем іскать – Та пішла ти!...» *Знати б куди.*

Відбувається щось древнє і нове, неочікуване і довго очікуване: душа повертається у дірку тіла, тіло вилітає в отвір душі... Тілесно-духовно і духовно-тілесно Mater-Любов із дитинною терпкістю (дитиною, яка терпить: гірке зцілює) проривається до Іншої Любові. І цілує-цілиться (десяточка!), цілує-зцілює (де ся точка?)... не проставлена в кінці точка... Стичка... Революція Тіла, коронованого в Дух.

Євгенія БІЛЬЧЕНКО

– Тримай, – сказав Сашко.

Я взяв його пляшку.

– Хоча ні, – доп'ю.

Я віддав Сашкові пиво, яке він в моменті доцмулив.

– Чекай, я зараз, – сказав він і пішов.

Поки Сашко ходив сцяти в «Кальчо», я трохи поблуквав книжковими рядами. На диво, «книжкові магнати» ще юрмилися на своїх звичних робочих місцях, хоча година для продажу була пізня. Принаймні, на вулиці сутеніло. І як на сміх, я вкотре спостерігав за одноманітністю прізвищ на саморобних прилавках. Того разу героєм був – Джек Лондон. Такий феномен я назвав – «Замовляємо героїв». Чи не щотижня «замовлений герой» змінює останнього, і перетворюється на зірку – лідера продажу, допоки його не змінить чергове замовлення. Тобто, якщо ти хоча би в половини продавців запитаєш про менше чи більше відомого автора, якого в них на той мент не виявиться, знай, що наступного дня в кожного з продавців лежатиме об'єкт твого пошуку. І дарма, бо наступного дня ти не прийдеш за покупкою. А «замовлений» лежатиме (розуміти: мерзнутиме) доти, доки якийсь дотепник не спитається: «А чи немає у вас, скажімо, Бернарда Шоу???». Продавці замислено почухають потилиці, згадуючи, на яких полицях і в якому гівні знаходиться «Бернард Шоу», не обіцяючи «такого подарунка долі» вже і одразу, але, принаймні, назавтра, при тому швидко відповідаючи: «На жаль, ні». Спостерігаючи за цим феноменом тривалий час, я й сам замовив у кількох продавців «одного письменника». За день-два той «один письменник» був у кожного з них, причому ніхто з продавців не обіцяв мені виконання мого замовлення. Зрештою, мені було приємно, бо я один з небагатьох, хто за день-два повернувся і перевірів, чи замовлення на місці. Хоча... можливо і не один, хто його знає?

Отже, поки Сашко ходив сцяти в «Кальчо», я надбав «стенд» із авторською книгою. Це були переклади Пушкіна українською. Коли я почав висловлювати своє захоплення перекладами, продавчиня сором'язливо назвалася перекладачкою. Тоді я звернув увагу на її прізвище, яке мені абсолютно нічого не сказало. Інша справа – переклади. В перекладах відчувався добрий словниковий запас і набита рука. Її переклади відрізнялися від моїх у кращій бік. Я їй сказав про це. І розповів про свої дослівні переклади.

– Ой, – сказала вона. – Не можна дослівно перекладати. Потрібно відчувати вірш. Потрібно розуміти зміст. Треба не губити суті.

Останню фразу я, можливо, домислив, але суть лишилася та сама.

Коли я розраховувався з нею за книжку, наполягаючи, що решти не треба, підійшов підпийлий Сашко.

– Ти, що – дурний? – голосив він. – Як це решти не треба? Візьми тоді ще одну.

Я вгавав. Перекладені поезії були настільки дешевими, що я по-людськи хотів дати за них більше. Рівно удвічі. Але п'яний лемент Сашка збивав з пантелику не лише мене, але й стареньку перекладачку, котра, з властивою їй сором'язливістю, протягувала мені вже другу книжку перекладеної поеми Пушкіна.

– Візьміть ще одну, – попросила вона.

– А гарний переклад? – запитав я.

– Надзвичайно. Мені дуже подобається.

– Ви так вважаєте?

– Так. Я так вважаю. – Сказала перекладачка, а за деякий час продовжила:

– До мене підходили і показували шкільну хрестоматію з перекладами Пушкіна – я не багато змогла прочитати. З його мови зробили щось неймовірне, а переклади були зовсім не подібні на його стиль. Це – знуцання над поетом.

Я подякував цій мудрій жінці, яка за своє життя переклала не лише Пушкіна, але й багатьох інших російських поетів, перекладає досі, не дивлячись на свій похилий вік, пише власні поетичні твори, подякував за те, що вона така продуктивна, і що з нею було приємно спілкуватися, взяв-купив дві поетичні збірки, і, під самовпевнене рохкання Сашка, почимчикував чимдалі звідтам.

– Алкоголік, а інтелігентом придурюєшся, – сказав Сашко, пригощаючи мене «ще одним» пивом.

Максим ОЛЬГА

Весна, коти...
 Маєш красиву кішечку,
 Тому береш у сусідів kota,
 Файного,
 Якого ті пестять і кличуть Мурчиком –
 Нехай кішечка пізнає біль материнства,
 Байдуже,
 Що кіт
 Може видатись їй
 Занадто вже повним,
 Чи що їй
 Від нього може гидко штиняти.

Мабуть, десь так,
 Б-г розмножує людей,
 Лишень,
 Занадто зайнятий,
 Всевишній не заглядає людям між ноги,
 Зводячи
 Інколи – помилково –
 Людей однієї статі.

І ця Б-жа недбалість
 Дозволяє людям
 Любити,
 А не просто розмножуватись.

Вано КРЮГЕР

Доки це буде тривати? Гуп... гуп.. гуп.. гуп.. гуп...
 Темрява. Чому так швидко запалюється світло?! Темряво,
 прийди. Прийди, прошу тебе!

Гуп.. гуп... гуп.. Дякую, я знову провалююсь в темну
 безодню, де на мене чекають кадри з минулого. Ні, вони не
 є приємні, проте кращі, аніж дійсність. Ні! Не вмикайся,
 світло! Дарма прошу я, коли від ударів знову повертаюся в
 цей світ. Я ще не знав наскільки він буде вузьким, маленьким
 і гидким, доки я не навчуся в думках і в душі розширювати і
 збільшувати його до безкраїх просторів.

- З нього досить, - чую задиханий голос і розплющую
 очі. В розстібнутих сорочках зі закасаними рукавами стоять
 троє і відпочивають. Так зустріла тюрма, сумнозвісний
 п'ятнадцятий пост. Холодний душ трохи освіжив мене
 (пізніше я дізнався, що мені пощастило – зазвичай кип'яток
 тече) і дав час перепочити. Недовго. Додали за те, що не
 поголив голови.

Потім дали смердючий матрац, сірі простирадла та
 наволочку і повели в камеру. Знову додали за повільність.
 Ноги не йшли – прийняли добре. Врешті-решт камера: велика
 кімната, двоярусні ліжка, туалет як в центрі міста, один стіл
 на 40 осіб, вікна з решітками – реальність мого майбутнього.

Це був початок іншого життя. Кінець ілюзій. Біля вікна
 на останніх койках розпитали хто я, звідки, але довго не
 розпитували, бачачи мій стан, показали де мені спати і я ліг
 та й заснув.

Парк культури. Коло огляду. Піднімаючись вгору я
 оглядаю рідне місто, зелене, квітуче, тихе і спокійне. Ледь-
 ледь чути машини. На небі жодної хмаринки...

Провірка! Провірка! Гучний голос і гуркіт гумової
 палиці, яка б'є в двері, зірвали мене з небес на землю.
 «Зніми футболку», – підказав сусід. Всі повставали в ряд
 біля своїх «нар», голі до пояса. Відкрились двері, ввійшли
 п'ятеро. Питали прізвище, статті, чи є скарги. Ха-ха-ха...
 Приколюються... якщо є скарги, їх можна висловити, проте
 вони закінчуються на п'ятнадцятому пості. Там довго не
 поскаржишся. Про це я дізнаюся пізніше. Я дуже багато
 дізнаюся того, чого не хотів би ніколи знати.

Троянди, неповторні троянди. Скільки їх? Сім. Точно сім.
 Я летів, мов на крилах з Галицького ринку до Оперного, де
 чекала вона – сіроока брюнетка...

Мило... це пахне мило, а навколо самі голі арештанти.
 Миються, поспішаючи, бо одна година часом перетворюється
 на двадцять-тридцять хвилин. Тільки тут в лазні відчуваєш,
 в якому смороді доводиться жити. Витираючись чистим,
 але просмерділим тютюном і злістю, потом і боєм, сечею і
 страхом рушником, починаєш дещо розуміти. Так смердить
 не тільки мій рушник. Так смердить одяг, так смерджу я. Я?
 - Ні, моє тіло! І тільки тіло. Бо в душі живуть віра, надія,
 любов – а вони смердіти не можуть. Пройдуть роки і я стану
 забувати побої, несправедливість, підлість, буду згадувати
 веселі історії. Замість злості, болі та ненависті, які часто були
 зі мною, придуть розуміння і прощення. Але назавжди для
 своєї країни я залишуся «тюремщиком».

Тварджо

ілюстрація Богдани ДАВИДЮК

LIVE JOURNAL

про прастітутів

May. 29th, 2009 at 7:21 PM

 [logvynenko](#)

я сьогодні в ефірі у Юлі Бурковської з 21ої години вечора буду говорити про прастітутію я ніколи не користувався прастітутками, і взагалі людьми користувався - це якось дуже суперечить моїй конституції.

але тут питання страшно - це ж вони за деньгів роблять - тоїсть для них це спосіб заробітку ну тут що я можу сказати - хай заробляють, тільки я все одно топтатимусь ногами по них а в питанні легалізації якщо легалізувати їх, то одразу давайте і сектантів, і кіллерів, і ворожок у верховну раду.

тоєсть я за то, щоб усіх, перерахованих мною, під росстрел без суда і слідства.

тому юля канєшна молодець що мене запросила, я не знаю як не заматюкатись в ефірі, я сдержуюсь уже.

до речі, що ви думаєте про прастітутію і її лігалізацію?

Jun. 3rd, 2009

12:41 PM

 [shylamyla](#)

Дєвочки, а скажіть мені, яка проблема у піднятому унітазному стульчаку? Чому стільки шуму через це? Підняти або опустити кусок пластмаски - доля секунди у вашому щоденному розкладі. Як це можна зробити глобальною проблемою у міжстатєвих відносинах? І моя вам порада, краще ви вже його піднімайте, а не рясно засикайте у громадських туалетах. Як ви вапще це робите??? Ось що мене хвилює більше.

Ремонтом навіяне 2

Jun. 4th, 2009 at 10:29 PM

Подавати руку безрукому так само безглуздо, як підставляти ніжку безногому.

Підставити ніжку безрукому - удар нижче пояса.

Подати руку безногому - уклін нижче пояса.

Могила безногого коротша вдвічі? Як приладнати свічку безрукому?

 [bndr ndrj](#)

про принцєс

2009.07.15 at 11:00

не знаю, як це достойно подати, тому скажу прямо і без прикрас: я соромлюся купляти туалетний папір.

 [cytrusova](#)

звідки береться цей стид і срам, неясно. бо я не так, щоби дуже скромна, а скоріше навіть навпаки. ну ви й так це знаєте.

а от з папером якось не повелось. стою я вся така в черзі до каси, кучерява, в синіх, наприклад, босоніжках, з червоним педікюром, і з манікюром теж червоним, зрештою, то не так суттєво, я збиваюся із теми. я, власне, взагалі не про педікюр. я про кілометри туалетного паперу, який доводиться купляти. стою, як вже було зазначено, з манікюром і з чотирма рулонами паперу в руках. мінімум з чотирма, прошу зауважити. для чого їх по чотири пакують - це що, якесь сакральне число, як у сорокіна? як це виглядає, скажіть мені? як виглядаю я, вся кучерява, нічогенька собі така, і фігура ще цілком пристойна, і зуби ще всі на місці, і туалетний папір в руках, їйбогу, хоч плач.

"я протираю папером підлогу у ванні! він рожевенький і гарно пахне!" - хочеться загорлати мені, але я мовчки стою і ховаю очі. навколо мене товчуться люди, купляють курячі крильця з пивом, пральний порошок, шоколадки, листівки, ароматні свічки, салати з кулінарії, гандони, і лише я, як дурепа, стою в босоніжках і з чотирма рулонами паперу в руках. уявіть, якби особисто ви були принцом на білому коні - хіба ви б вибрали принцєсу з туалетним папером? та ви б навіть не глянули на цю принцєсу! максимум на її босоніжки, та й то мимохідь.

зарадьте цьому якось, бо не можу спати.

страшна правда)

Jul. 3rd, 2009 at 5:31 PM

Мені тут щойно відкрили страшну правду про родимки... Виявляється, то позначки від диявола: коли чорти душу в пеклі жестоко питалі - де прижгли, там і родимка з`явилася

 [avensisa](#)

Досконало оглянула свій (мене прижигали в самих інтересних местах) так-то поїзвращались бісенята)))

23 червень 2009, Вт, 16:38

Мовне питання.

Співбесіда. Сьогодні.
Я - Ми з Вами зв'яжемося через два дні і скажемо своє рішення.
Кандидат. - А у вас тут в офісе с українським как? Обязательно?
Я - Так, в примусовому порядку.

olexa man

HR менеджер, яка за дивним збігом обставин теж розмовляє українською - Ми навіть обираємо раз на тиждень день, коли всі обов'язково розмовляють виключно українською.
Кандидат. - (розгублено так і сумно) Шо правда? А как ето в примусовому?
Я - Ну, змушуємо людей. А хто не в змозі, відрубаємо по одному пальцю і відправляємо в львівське метро.
Кандидат (на умняку свинцовому) - Не, правда?
HR менеджер - Абсолютна правда.
Я - Ось, наприклад, людина, на місце якої ви йдете, вже майже без пальців залишилась...
Кандидат (Починає щось відстрілювати) - А как же она работает? (але все одно не до кінця "не вірить"). Она же работать не может...
Я - Розумієте, саме через це ми і шукаємо нову людину.

Закінчилось все, правда, на позитиві.

Цинічно

[29 June 2009, 13:37]

Побачив у львівській маршрутці класну соціальну розклейку. На білому папірці написано "А що, якщо ти зараз поступиши комусь

bohemka

місцем?". І люди так класно реагують: хтось поступився бабці місцем, а хтось вже поступившись рануше, коли помітив, самовдоволено посміхнувся.
Втім це запитання, і я всю дорогу думав над відповіддю. А прагматична відповідь така: "Світ не стане кращим, але мені прийдеться постояти".

П.С. Добре, що мені вистачило розуму цього там не дописувати. Може, світ і справді стане трішечки кращим.

Jul. 4th, 2009

11:33 AM

- ты не читаешь мой жж и не ходишь по моим ссылкам!!!
- а ты по моим ходишь?!!
- по каким твоим?! ты мне не давал никаких ссылок!!!
- харашо, я тебе дам ссылок и ты по ним пойдешь!!!

te34

Мы не рабы, рабы не мы

Jul. 12th, 2009 at 11:39 AM

А вы заметили черты истинно украинского менталитета, которые заключаются как нельзя лучше в поговорке "Моя хата з краю, нічого не знаю"? Все тут у нас сплошь созерцатели, наблюдатели и философы,

ir shi

уверенные в собственной мудрости и понимании сложного устройства мира. Довольные собой, какая разница, что все село горит, пока до моей хаты огонь не дошел, можно сидеть на печке! Но кроме всего прочего, у истинного украинца, не принято любить ближнего своего, радоваться его успехам. У нас так - либо сочувствуешь, либо ругаешь, либо судишь подобно Богу, либо лежишь, зарывшись в нору. Это так же нелепо, как лающие на проезжающие автомобили собаки.

пропозиція

2009.07.14 at 18:44

здумалась, а чому немає у жж таких от автовідповідей - раз прописала собі і протягом читання френдстрічки спокійно їх розставляеш ну наприклад

valcury

які файнющі!!! - для фоток зі звірями, мультяшками і дітьми

Тримайся, всьо буде харашо - для песимістичних постів (пи.си - prophet_in_blue не писати, вона цього не лю!!!)

так йому і нада - для постів про те, що її хто-то кинув вітаю - для постів, що його хто-то кинув, для повідомлень про дні народження, ювілеї та всяке таке **ах, яка прелесць!** - для злосного стьобу і вираження щирого захоплення

і нічо ти не товста! - для реагування на фото падружок

і нічо ти не дура! - для реагування на самокритичні пости падружок

я канечно не спеціаліст, но я категорически не сагласна! - для умнічання френдів

сагласна абсолютно - для реагування на то, що как би і так понятно

а ви б собі шо прописали б?

побачити минуле

[Jul. 4th, 2009|05:45 pm]

саме прикольно то, що всьо минуле, що сталось можна побачити. Треба просто обігнати то світло, що відбилось від подій у минулому і почекати десь там в космосі, коли воно до вас дійде.

donvinton

можна порахувати, як далеко від Землі треба з'явитись, щоб наприклад побачити, що відбувалось вчора. Але мені впадло рахувати. Може хтось порахує?

Гей, Нострадамусе!

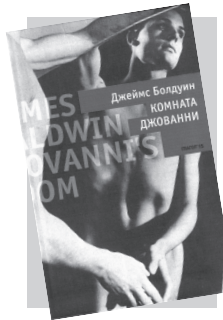
Ви можете вірити Нострадамусу, а можете – ні. Це ваша справа. Під сумнів підлягають не лише його пророцтва, але й деякі факти з його біографії. Навіть ім'я Нострадамус – несправжнє; це всього лиш псевдонім.

Ти перестаєш вірити всьому, коли твої однокласники починають вбивати один одного. День 20 квітня 1999 року запам'ятається як одне з найкривавіших масових убивств у школі «Колумбіна» (штат Колорадо, США). Два імені увійдуть в історію як масові вбивці. Ерік Харріс і Ділан Клеболд, тримаючи в руках пістолет-кулемет TEC-9 і дробовик, відкрили вогонь по школярах і вчителях. 13 осіб загинуло, 23 особи поранені. Злочинці по черзі застрелилися.

«Гей, Нострадамусе! Чи знав ти, що дійшовши до Землі Обітованої, ми почнемо різати одне одного? Що Обітована Земля всього одна, й іншої більше не буде? Якщо вже ти такий великий пророк, то чому не писав простими, зрозумілими словами? Для чого ці безглузді катрени? Дякую покійно за пророцтва».

Я прочитав книгу на одному диханні. За вечір. Вона невелика: 280 сторінок кишенькового формату або 13 електронних сторінок (www.fictionbook.ru). Публікації цієї книги передували художні кінофільми, зокрема: «Піф, паф, ти – мертвий» (Гай Ферланд, 2002), «Коли змовкли постріли» (Пол Ф. Райан, 2002), «День нуль» (Бен Коккіо, 2003), «Слон» (Гас Ван Сент, 2003), «Серце Америки» (Ув Болл, 2003), «Американська книга року» (Брайан Гінг, 2004). Сюди ж можна віднести відомий документальний фільм Майкла Мура «Боулінг для Колумбіни», присвячений проблемі вільного володіння зброєю в США (внаслідок чого кількість невмотивованих убивств зростає). Саме трагедія в школі «Колумбіна» стала поштовхом для створення цієї стрічки, як і книги Дугласа Коупленда, автора світового бестселера «Покоління ІКС», «Гей, Нострадамусе!».

Перескакуючи з книги на фільми, з фільмів на книгу скажу, книга зовсім не про Нострадамуса. Вона про кров і воду, що розтікалися підлогою, покриваючи дітей, немов фарбою. Про криваві сліди від взуття тих, хто вибігав з їдальні. І про тих, хто вповзав чи кого відтягували друзі. Про те, про що діти, які були на місці злочину, мовчать, але знають, що смерть настала миттєво. Оберігайте цих дітей і ніколи не вказуйте, що їм робити. Якщо останнє речення подібне до висновку, отже я його зробив.

Кімната Джованні

«Кімната Джованні була на першому поверсі останнього будинку. Ми пройшли повз ліфт, потім невеличким темним коридором, який вів до його кімнати. Вона була маленькою. Я одразу помітив, що в кімнаті був страшний гармидер, і дуже пахло спиртом, яким Джованні розтоплював пічку», – разом із оповідачем ми вперше зазирали в цю кімнату. «У цій кімнаті ледве вміщалися двоє, а виходила вона на крихітне подвір'я. «Виходила» в тому сенсі, що в ній було два вікна. Подвір'я, що тіснилося за вікнами, таїло у собі щось недобре і ніби наступало на кімнату, погрожуючи її проковтнути. Ми, точніше, Джованні, майже ніколи не відчиняли вікон; фіранок у нього не було, а ми так і не наважилися їх купити. Для більшої безпеки Джованні замастив скло густим вапном. Часом ми чули, як під вікнами бавляться діти, часом повз пропливали дивні тіні...»

«Джованні весь час носився з планами перепланування цієї кімнати й до моєї появи навіть дещо зробив. Зідрав з однієї стіни запламовані брудом шпалери, і тепер вони звисали клаптями. Друга стіна за його задумом взагалі не мала б обклеюватися: на ній в каймі з троянд були зображені застигли у вічному русі дама в криноліні і кавалер у бриджах. На підлозі в пилюці валялися шматки шпалер. Тут же лежала наша брудна білизна, інструменти Джованні, пензлики, пляшки з фарбою та скипидаром. Серед цієї купи мотлоху були й наші валізи. Ми боялися доторкнутися до них, оскільки шохвилини валізи могли впасти, через це нам іноді по кілька днів доводилося обходитися без таких потрібних речей, як чисті шкарпетки. Ніхто, крім Жака, нас не навідував, проте й він зазиравав украй рідко. Ми жили далеко від центру, і телефону в нас не було...»

Це щодо кімнати Джованні. Плюс вам уже відомі головні герої: Джованні, молодий привабливий італієць, і Девід, американець, коханець Джованні. Між ними вирують емоційно-італійські та дипломатично-американські пристрасті. Між ними виникає дівчина Девіда, яка має з дня на день повернутися у місто і таки отримати згоду від нього стосовно одруження. Девід не хоче відмовляти своїй коханій і не може її образити. Девід намагається повірити в те, що його кохання щире, але усвідомлює, що він ніколи по-справжньому не зможе покохати жінку. Девід намагається забути про Джованні, проте чоловічі сосунки дуже важко розірвати.

Хтось може задуматися про мораль твору (зробити вартує, бо твір написаний у 1956 році), а мені вистачає виписати нові французькі слова та стійкі вирази. Ось вони: Va te faire foutre! Les folles. Tapette. Les encules. Les gonzesses. Переклад знайдете в романі.

XXY

(Реж. Лусія Пуенсо, 2007)

Тіло з органами чоловіка і жінки. А що всередині? Душа, що має два обличчя?

Алекс – це так званий випадок, який буває. Випадок, який не керує природними процесами, а лише повинен все життя намагатися пояснити суспільству, що це не виродство. Але спочатку треба ще й врівноважити свої думки.

Важко бути жінкою, коли твоє жіноцтво підтримують тестостерони, щоб не росли вуса і не зупинилися менструації, і коли ти хочеш займатися коханням як чоловік. Важко бути чоловіком, коли тебе вважають протилежною статтю, не звертаючи уваги на твої сексуальні потяги.

А можна бути чимось середнім? У нас у мові є середня стать. А у людей?

З дитинства нас розділяють на хлопчиків та дівчаток: одягають відповідно у блакитний та рожевий кольори, питають у матерів хто народиться, щоб знати які іграшки купувати. Коли хлопчики плачуть, їм кажуть, що вони цим схожі на дівчаток. Коли ж жіноча частина лазить по деревах, їй кричать, що це не по-дівчачому. З дитинства нам нав'язують стереотипи, які потім досить важко руйнуються.

Коли ж люди стикаються з гермафродитами, відчувається дезорієнтація у статях. Як же ж записати його чи її у паспорті? Потрібно оперувати! Потрібно зробити з цього «воно» нормальну дитину. Багато батьків таких дітей просто ховають, як і герої фільму «XXY». Подалі від суспільства, подалі від цікавих очей та допитливих язиків.

Героїня (з неї намагаються зробити дівчину) запитує у тата: «Чому про це не можна розповідати?». Батьки хочуть, щоб її просто не діставали, хочуть вберегти її від трансфобії (ненависті, упередженого ставлення до транссексуалів). Та все ж таки знаходяться такі, кому цікаво подивитися на пеніс у дівчини.

Єдине, що могли зробити для Алекс батьки – лишити вибір. Якщо теперішня вона перестане пити тестостерони, то стане ним. І цей вибір має бути лише за героєм-героїнею, бо це її-його життя, а не інших.

Диво про злодія

(Реж. Тод Хейнц, 1991, за мотивами романів Жана Жене «Диво про троянду», «Наша леді квітів» і «Щоденник злодія»)

Рецензувати роботи Жана Жене неможливо з двох причин. Першою є та кількість іменитостей, які вже створили розгорнутий аналіз його творів. Другою є відверта і груба вимога автора відреагувати на його закиди.

«Я шукав Зла, досконалості у Злі», – і Сартр відгукується величезним дослідженням про Зло як особливу форму Добра у Жене, прагнення до зла як форму самовладності. А вже на визначення Жене як святого відгукується Жорж Батай, якому тема Зла тим паче не чужа. Філософське кружляння навколо свободи, звільнення і геніальність писання про ув'язнення поглинає Батай, Сартра, та й самого «простачка» Жене.

Якщо вам неприємна компанія бісексуалів або гомосексуалів, якщо ви є людиною «чесних правил», то ваше сприйняття прози Жене освіжатиме щоп'ятнадцять хвилин думка про те, що він – гомік та проститутка, що його кохані – вбивці та крадії. Такий читач користуватиметься моральними, ціннісними категоріями і все дивуватиметься толерантності та розбещеності епохи, в яку не

читають Вольтера, а розкупують та перекладають Жене. Таке здивування, по-перше, не має жодного стосунку до самого художнього тексту, а, по-друге, неактуальне для сучасної літературної ситуації та критики.

Ще в кінці шістдесятих можна було дозволити собі підкреслювати художній, а не моральний бік «Щоденника злодія». Зонтаг наводить мистецтво (work of art) Жене як приклад твору, стиль якого не захищає ніяких моральних позицій, а цікавиться різними галузями життя як самодостатніми. Кокетством у бік естетизації літератури, її сепаратного, окремого від соціальних реалій розгляду з боку Жене було твердити: «Якщо мої книжки викликають сексуальність читачів, то вони погано написані, тому що поетична емоція має бути настільки сильною, що жоден читач не буде збуджений сексуально¹». Хоча це може бути і захистом від звинувачень у пропаганді гомосексуалізму.

Вишукане ставлення до навколишньої дійсності, задумлива спостережливості щодо себе, оточуючих людей, найменших змін у їхньому стані, ставленні до себе створюють враження інтелектуального мережива. Тому виправданими стають сумніви у дійсному перебуванні автора в місцях «не настільки віддалених». Для читача така глибина споглядального аналізу асоціюється з високоلوبими інтелектуалами, які набувають досвіду уважного ставлення до світу через читання про такий досвід. Жене хочеться назвати самородком. Десь в тексті сам автор обмовився про пошматованість, грубість і смердючість тюремних реалій, але вже в наступному абзаці повернув нас до захмарного віртуального світу, до віртуальності його власних переживань, до свого прочитання, бачення, розкодування.

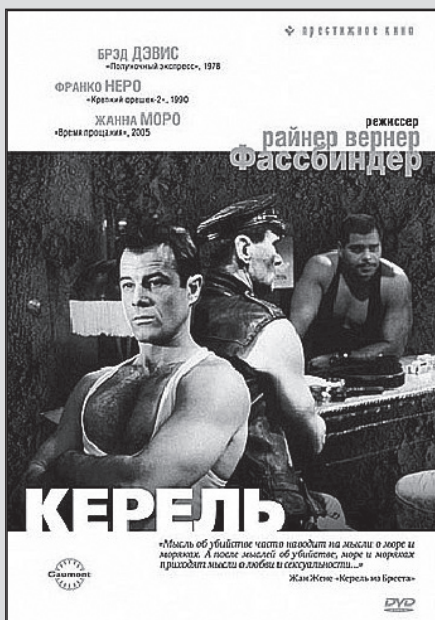
Чоловіче тіло в різноманітних своїх проявах від низьких (якими їх захоплено описують і називають) до тремтливих перемовляння між нічними камерами, ієрархічна злочинна система, її знаковість викликають захоплення, здивування після прочитання «Дива про троянду». Політ кризь час від Метре до Централа в межах одного емоційного блоку не дивує, а навіть сприймається натурально, неначе межа минулого, яка є досить умовною для внутрішнього простору як автора так і читача.

Шлях злодія чи вбивці, його система цінностей краще проглядають, як живі, об'ємні через цю романтичну оду, цю сагу про любов, аніж кризь досить претензійний «Щоденник». З перших же рядків автор звертається до читачів як до суддів. Увесь наступний текст по-дитячому переконує батьків у тому, що його автор остаточно опустився, та ще й отримує від того дна задоволення. За стилем оповіді «Щоденник» нагадує шахрайські ро-мани, «бродилки-стрілялки» пізнього Середньовіччя, переспіви романів першого садиста (його саг-сад), аніж постмодерну прозу.

Тактильні і зорові відчуття, уважно прописані й індуковані в «Диві про троянду», і де-не-де вплетені у промову виправдання в «Щоденнику», не можна було б назвати «відчуженням», проте цілком віднести до сенсорного, відкритого, чуттєвого сприйняття твору мистецтва можна. В «Диві» Жан Жене романтик, він детально, досить майстерно, описує систему-безсистемність відчуттів і уявлень про світ, замок-в'язницю, її мешканців. Без термінологічних надбудов (того самого морального читача) цей текст є майстерною чуттєвістю, і, у тому числі, мовною (до мови, у мові). Моральність будь-якого гатунку як структура надбудовна притуплює, приховує, переінтерпретує тілесний досвід. Виправдальний спіч («Щоденник злодія») вже несе в собі таку культурну оцінку, заперечення її, і тому, як і багато інших так званих постмодерних витворів мистецтва, потребує заходів для освіження, оживлення чуттєвості.

Ганна ДОВБАХ (Одеса)

Ганна Довбах працює в МБФ «Міжнародний Альянс з ВІЛ/СНІД в Україні». Вона вважає, що СНІД передусім вражає бідних і соціально виключених людей, зокрема, геїв, повій, наркозалежних та бездомних.

Керель з Бресту

(Реж. Р.В. Фассбіндер, 1982)

Таке кіно не показуватимуть в кінотеатрах. Таке кіно ви не знайдете в хороших супермаркетах. Вам навіть відомий кінокритик не скаже, про що фільм. Просто це не масове кіно. Його можна назвати «таке кіно», або «елітарне кіно», або «смачне кіно». Проте їсти за переглядом «Керель» ви не будете. І «смачного» навряд чи побажаєте. Особисто я переглядав стрічку повністю роздягненим. Лежачи у ліжку і масажуючи свій статевий орган.

Два чоловіки, які кохаються, використовуючи замість змазки власну слину, можуть збудити. Навіть коли це виглядає трошки театральню, ніби гра акторів на сцені, фундаментом для якої послугував роман Жана Жене «Керель з Бресту». Ось так. Про якісь інші екранізації Жене до 1982 року я не чув. А екранізувати гомосексуального пацієнта досить складно. Недарма у Фассбіндера «Керель» – остання робота. І тому інтуїтивно вважається, остання – отже, найкраща¹. Нехай тут символи більше, ніж дійсності, але сама дійсність дещо символічна.

Я ніколи не служив матросом, але знаю, що матросам служити важко. У матросів є дівчата серед матросів. У матросів є свої пристрасні до своїх дівчат. І коли матроси сходять на берег, вони ходять до борделів і грають справжніх дівчат. Тільки це не кохання, а так, розваги. І матроси знають, куди вони лізуть. Керель був таким матросом, але він вагався, з чого почати. Оскільки Керель був справжнім матросом, він почав із себе. І ось тоді я побачив, що замість змазки використовується слина, а розвага переростає в кохання.

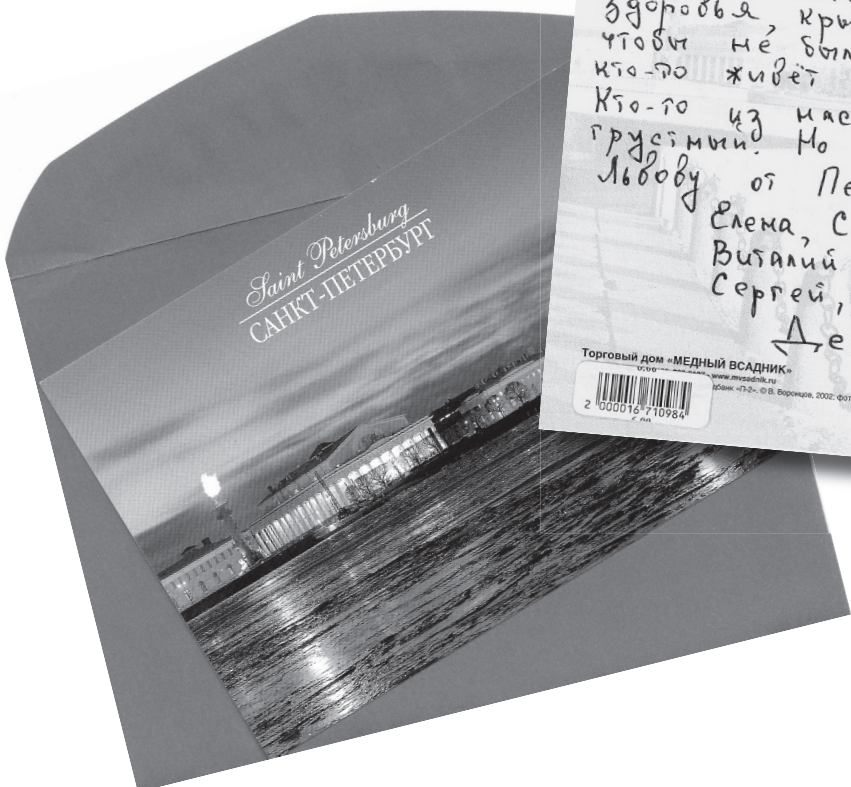
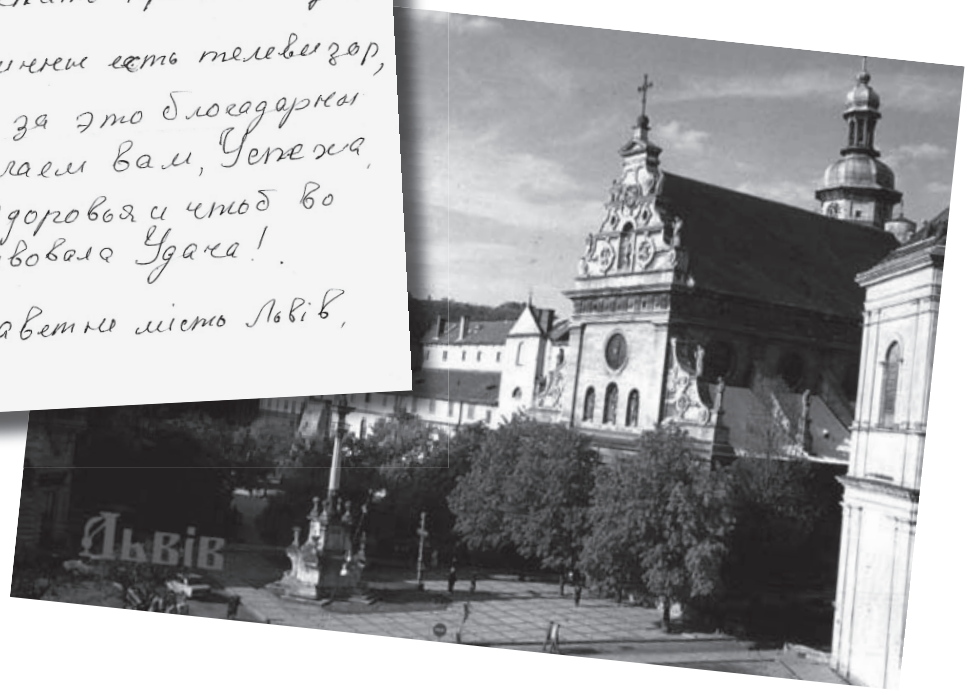
¹ напевно режисер зняв би ще і не одне кіно, якби не помер від передозування кокаїном того ж року у віці 37.

Привет Братва!

Львов приветствует уважаемой
Литер. Мы узнали что у вас тоже
есть комната где можно, поесть,
помыться и спокойно поспать. И мы
рады за вас, потому что мы из газет
знаем что такое спать просто неба.

У нас условия отличнее есть телевизор,
все удобства и мы за это благодарны
нашей мэрии. Успехов вам, Успехов,
главное крепкого здоровья и чтоб во
всем вам способствовала Удача!

С Уважением Светлана место Львів,
от всех ребят.

Стрелка Васильевского острова
The Spit of Vassilievsky Island
La Pointe de l'île Vassilievski
Strelka der Wassiljevski-Insel
Cabo de la isla Vassilievskiy
Punta dell'isola Vassiljevskij

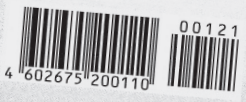
Здравствуйте?

Продавцы журнала "Жить Домой"
желаем вам удачи, счастья
здоровья, криши маю головою
чтобы не было долгов. Мы все разуме:
кто-то живёт в ночлежке, кто-то - мей.
Кто-то из нас радостный, кто-то
грустный. Но пусть у нас все попутно
Львову от Петербурга большой привет.

Елена, Сергей, Анастасия
Виталий, Нина Степановна
Сергей, Лена, Миша, Дима.

Держитесь!

Торговый дом «МЕДНЫЙ ВСАДНИК»
www.mtsadnik.ru
Квартал «П-2», 0 В. Воронеж, 2002. Фотоальбом

00121

Як Ви можете допомогти бездомній людині?

Просто відірвіть цей купон і віддайте людині, яка потребує інформації.

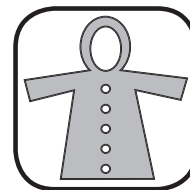

ДЕ ПОЇСТИ?

ДЕНЬ	ЧАС	АДРЕСА	ОРГАНІЗАЦІЯ
Понеділок	14:00	Водоканал – вул. Коциловського (кол. Матюшенка)	Церква “Християнська надія” (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
Вівторок	12:00	вул. Петлюри, 17 (сквер напроти базару “Новий”)	Церква “Християнська надія” (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
	13:00	пр. Червоної калини, 127 а	Христ.-Євангел. церква “Божий мир”
Середа	12:00	Палац спорту “Україна” (вул. Мельника)	Церква “Християнська надія” (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
	13:00	Кінотеатр “Сокіл” (вул. В. Великого, 14 а)	“Посол +” (з можливістю влаштуватися в притулок)
	16:00	Палац Хоткевича	Церква “Осанна” (з можливістю влаштуватися в притулок)
Четвер	13:00	пр. Червоної калини, 127 а	Христ.-Євангел. церква “Божий мир”
	14:00	Порохова вежа	“Спільнота взаємодопомоги “Оселя”
	18:00	вул. Банківська (біля смітників)	Спільнота Святого Егідія
П’ятниця	14:00	Рясне-1, біля супермаркету “ВАМ”	Церква “Християнська надія” (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
Субота	14:00	Палац Хоткевича	Церква “Осанна” (з можливістю влаштуватися в притулок)
Неділя	15:00	вул. Городоцька (біля цирку)	“Їжа замість зброї”

Де отримати теплий одяг:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 18.00 - 20.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця, 10:00–13:00,
«**Осередок Кофоеда**» («Оселя»)

Де помитися, підстригтися і випрати речі:

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця, 10:00–13:00,
«**Осередок Кофоеда**» («Оселя»)

Де переночувати:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 18.00 - 20.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Де отримати реєстрацію та відновити паспорт:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр
(юридичні консультації, відновлення втрачених документів,
постановка на облік, реєстрація за переважним
місцезнаходженням).
Тел.: 8 (032) 233-14-79, 233-10-49.

Де отримати консультацію юриста?

М. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69
ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
Кожного вівторка з 10.00 до 17.00

Де можна поступово відновити своє життя?

м. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69.
Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
(життя в спільноті, праця для свого утримання,
навчання та допомога іншим)

Без Ознак Мистецького Життя -

проект, який має на меті привернути увагу суспільства до проблеми бездомності через зображення відомих українських митців у ролі бездомних.

Куратор проекту – Грицько Семенчук

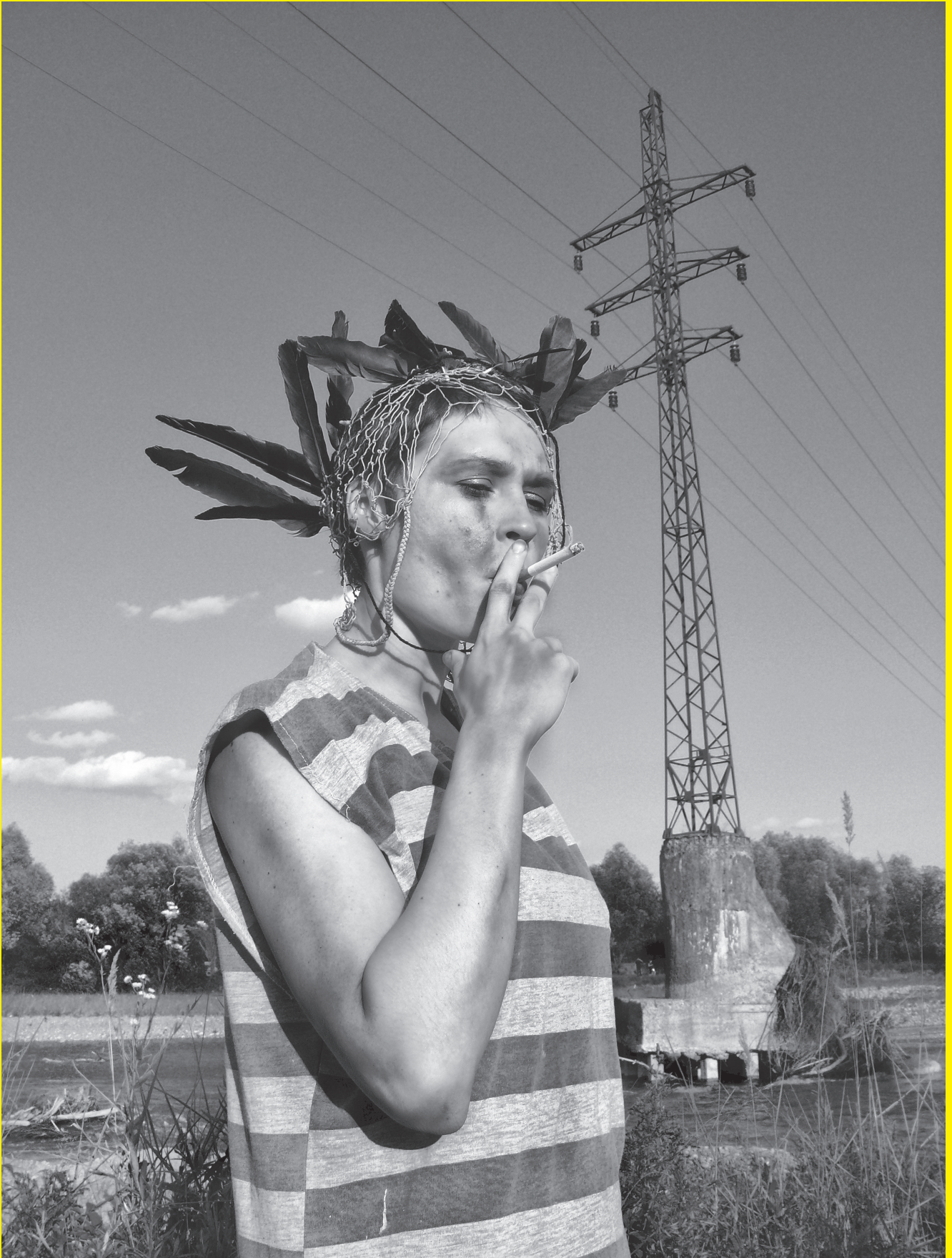

фото © Ростислав ШПУК

